

KOMMUNISTISK POLITIK

DEMONSTRATIONEN I BERLIN DEN 23. AUGUST 2004

'DAS VOLK SIND WIR'

*HVER MANDAG TYSKE ARBEJDERE PÅ GADEN
MOD SCHRÖDER OG EU (HARTZ & AGENDA 2010)*

Nr. 17

8. årg.

2004

28. august -
10. september
Støttepris 12 kr.

TEMA: MONOLOFFENSIV

- Finanslov - og valg? s. 2 ● Venezuela sejrer - igen, igen! s. 3 ●
- EU-monopolernes offensiv s. 4 ● Koncentrationen i dansk erhvervsliv øges s. 6 ●
- Energikrisens uudgrundelighed s. 7 ● Systematisk misbrug af løntilskud s. 8 ●
- Den olympiske virkelighed s. 10 ● Kvinder i "jern-mænds" job s. 11 ●
- Jordens salt s. 12 ● Mandagsdemoerne i Tyskland s. 14 ●
- Anklageskriftet mod Bush s. 16 ● Iraks "nationale" konference s. 18 ●
- Erik Stinus s. 20 ● Debat s. 22 ● Reformistiske gryderetter s. 24

KOMMUNISTISK POLITIK

Finanslov - og valg?

Anders Fogh og hans regering har opført sig påfaldende gennem et stykke tid. Nærmest mistænkeligt pænt. Regeringschefen har feset landet rundt og hilst på børn. Han har ikke kastet landet ud i en ny krig et stykke tid. Han har ikke overfaldet sine modstandere. Han har ikke fundet nye syndebukke at jage eller lægge for had.

Det er overladt til nogle af 'fagministrene' – ikke mindst Brian Mikkelsen – at luften upopulære forslag så som at sænke mindstelønnen og hæve arbejdstiden. Og han har rokeret om på sit kabinet, så det har fået et kvindeligt løft. Fogh-regeringen virker for øjeblikket lammeblid, så det nærmest er uhyggeligt.

Det kan være, at en af det borgerlige Danmarks mere kløgtige politikere – De Radikales Marianne Jelved – har ret: Fogh pønser på at udskrive folketingsvalg. Efterårsvalg.

Fru Jelved angav også et par gode grunde dertil: Noget i retning af, at bliver valget udskrevet snart, vil danskerne endnu ikke have nået at opdage at det så ofte annoncerede økonomiske opsving bliver afblæst, at det udebliver – og med det den lovede beskæftigelse. Og mange af os vil stadig tro på Foghs 'skattelettelse', før vi finder ud af, at pungen ikke er blevet mere fuld og de fleste af os ikke vil mærke dem. Regeringens ansigtsløftning med ministerrokaden vil heller ikke komme den til skade.

Dertil kunne føjes, at Fogh og Co. gør sig store anstrengelser for at inddæmme det parlamentariske regeringsalternativ, og ikke mindst socialdemokratiets, taktik med 'saglig opposition', baseret på 'positive og konkrete' forslag. Og det i en sådan grad, at en frustreret Lykketoft beskylder regeringen for at drive socialdemokratisk politik (hvad der ikke taler til fordel for socialdemokraterne) ved at omklamre og overtage de socialdemokratiske udspil.

Yderligere kan det konstateres at det ikke er lykkedes anti-krigsbevægelsen og venstrekræfterne – og slet ikke 'venstrekræfterne' i folketinget – at opretholde presset på Fogh-regeringen for dens forbryderiske krigspolitik i Irak og Afghanistan. Fogh – denne ulv i midlertidige fåreklæder – burde være på vej til en krigsforbryderdomstol og ikke til genvalg.

Oven i det hele slipper Fogh for lige nu at skulle ud i den

valgkamp og folkeafstemning, som mere end én gang har kostet en siddende regering om livet: den næste unionsafstemning. Afstemningen om unionsforfatningen er skudt et godt stykke ud i fremtiden, efter al sandsynlighed til efter, at den bebudede engelske afstemning er blevet holdt.

Der er med andre ord masser af grunde til, at Marianne Jelved kan få ret. Mange af folketingspartierne har da også taget konsekvensen og indstiller maskinerierne på valg. Det kan komme i forbindelse med finansloven for 2005, som er på trapperne.

På forhånd betegnes det som en finanslov 'uden de store armsving' – som altid før folketingsvalgene, når den siddende regering er i vanskeligheder på grund af politik til fordel for landets rige. På disse tidspunkter plejer finanslovene at være uden de helt store nye angreb på store samfundsgrupper. De åbne angreb holdes tilbage til taburetterne er sikret for en ny periode. Eller til 'oppositionen' tager over - og viderefører den nyliberale monopoloffensiv, unions- og krigspolitikken. Reklametrommerne forkynder, at finansminister Thor Pedersen vil præsentere en buket af populære tiltag – såsom øget forskning og uddannelse, en ekstra indsats for et bedre miljø og en pakke til forbedringer for børnefamilierne. Samlet set vil omkostningerne ikke rokere meget – og det vil blive finansieret af allerede gennemførte angreb ('besparelser') på nogle af de samme områder.

Men enhver finanslov – det årlige budget til omfordeling fra det store flertal til de få – har ligesom enhver kapitalistisk kontrakt sine særlige klausuler, skriften med småt, som kan rumme vidtrækkende indgreb og angreb – og som først kommer for dagens lys, når det samlede forslag er gennemtygget.

Finansloven skal under alle omstændigheder kunne præsenteres som et afsæt for en valgkamp – og for genvalg af Fogh til en ny mareridtsagtig periode.

Hvis folketingsvalget kommer, vil Arbejderpartiet Kommunisterne anbefale at undlade at stemme. Hverken regering eller den socialdemokratiske opposition (hvis 'venstrefløj' hedder Enhedslisten) fortjener stemmer fra de revolutionære kræfter og klassebevidste arbejdere.

Redaktionen den 24. august 2004

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og fredag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 3. september 2004

Venezuela sejrer - igen, igen!

Præsident Hugo Chavez sejrede klart ved sidste søndags folkeafstemning, om han skulle fortsætte sin valgperiode ud - med knap 60 pct. af stemmerne mod den forenede oppositions godt 40. Internationale observatører med en tidligere amerikansk præsident - Carter - i spidsen sagde god for valget og valgresultatet, selvom oppositionen råbte 'snyd' og det igen trak overskrifter i de borgerlige medier. Og venezuelanerne jubede - flertallet af dem, de fattige, for Chavez er deres præsident.

Det var ikke første gang, de har gjort det. Faktisk er Chavez den sidende præsident som oftest har fået sit mandat bekræftet ved et valg eller en folkeafstemning. Det seneste var nr. 8 siden 1998, hvor han blev valgt som præsident, da den korrupte politiske alliance af overklassens partier for første gang blev stemt ud.

Den venezuelanske elite har aldrig accepteret dette første nederlag - og har lige siden med alle tænkelige metoder, lovlige og ulovlige, parlamentariske og ikke-parlamentariske - fra vold, kupforsøg og attentater over demonstrationer, blokader og reaktionære strejker til nyvalg og folkeafstemninger - forsøgt at få Chavez fra magten for selv at genindtage deres tabte positioner og fortsætte den århundredgamle udplyndring af Venezuelas rigdomme og folk.

Denne korrupte elite hader Hugo Chavez, hans reformer til gavn for det store flertal og hans 'bolivariske revolution'.

Bag den står et USA, som også er vant til at få sin broderpart af det venezuelanske røveri. Det mislykkede militærkup og 'oppositionens' almindelige undergravningstaktik er udklækket dér.

Både den amerikanske præsident Bush, hvis regering var indblandet i kuppet til op over begge ører, og hans udfordrer John Kerry betegner Hugo Chavez som 'antidemokrat'. De bor-

gerlige medier bliver ved med at fremstille ham som var han en selvindsat diktator eller kupmager. Men hvad angår folkeligt mandat og gennemkontrolleret demokratisk opbakning kan Chavez slå den nuværende amerikanske præsident med mange længder. Hans reformer, der tager sigte på at løfte flertallet af venezuelanere ud af fattigdom og uvidenhed, og bringe hele landet et gigantskridt fremad, er i dybeste forstand folkelige og dybt demokratiske.

Det er netop det, der har sikret ham USA-imperialismens og den hjemlige

reaktions dybe og uudtømmelige had og udløst deres mest blodtørstige forbrøderinstinkter.

'Hemmeligheden' bag Chavez popularitet er, at det ikke bliver ved ordene, ved de populistiske fraser: reformerne er reelle og mærkbare. Siden 1998 er levevilkårene for millioner af venezuelanere blevet dramatisk bedre. Minimallønnen er blevet fordoblet. Mere end 1,5 millioner hektar land er blevet fordelt til jordløse bønder. Der er bygget hundredtusinder af boliger. Der er blevet oprettet markeder med fødevarer til lave subventionspriser for de fattige. Kvinder er blevet støttet og

opmuntret til at komme i arbejde. I de seneste år gennemføres et stort anlagt sundhedsprogram for at opbygge sundhedstjenester i slumområder og i landsbyerne. 11.000 lokale sundhedsstationer er blevet oprettet (med hjælp fra tusindvis af cubanske læger) og 12 millioner venezuelanere har nu adgang til lægeydelser. Analfabetismen (der er 1 ½ mio. analfabeter) er blevet stærkt afhjulpet gennem en effektiv udryddelseskampagne.

Af disse grunde er Chavez så populær som nogensinde.

Venezuela er et rigt land på grund af olien. Det besidder nogle af de største oliereserver i verden - og de eksplosivt stigende verdensmarkedspriser har øget regeringsindtægterne med 50 pct. Det er det, der gør det muligt for Chavez at gennemføre sine reformer, uden for alvor at antaste overklassens ejendom. Denne tilgang til olierigdommene er ikke mindst, hvad der adskiller Chavez fra den ret fåtallige række af latinamerikanske reformatorer (som Allende i Chile), der har forsøgt at bringe deres land og folk fremad. Men det er også olien, der gør Venezuela til et højt prioriteret mål for røverne i Washington.

Hverken USA eller 'oppositionen' i Venezuela vil affinde sig med Chavez' 8. valgsejr. Undergravnings- og isoleringspolitikken vil fortsætte. 'Oppositionen' samler alle de rådne samfundselementer, som er villige til at sælge landet til den amerikanske imperialisme. Den indbefatter desværre også et såkaldt marxistisk-leninistisk parti Bandiera Roja (BR). APK har for længst afbrudt alle forbindelser med dette parti. Som alle de øvrige marxistisk-leninistiske partier i verden glæder vi os over det venezuelanske folks sejr og fremgang og støtter Venezuelas revolutionære udvikling.

Snakken om Lindø og 40 timers arbejdsuge: EU-monopolernes offensiv

Når Lindøs nye direktør Torben Anker Sørensen pludselig under stor mediebevågenhed bakker op om den tyske model, 'Arbejd længere for mindre', som det er sket hos Siemens-fabrikkerne og Daimler Chrysler i Tyskland, kommer det ikke som en pludselig indskydelse på baggrund af noget, han nu er blevet tvunget til at forholde sig til.

Det samme gælder, da Siemens og Daimler Chrysler hen over sommeren, på trods af omfattende protester og modstand, påtvang de tyske arbejdere historiske gennembrud i forringelser med 40 timers arbejdsuge uden lønkomensation samt lønnedgang, så var det ikke noget, som pludselig faldt ned fra himlen fra en koncern i økonomisk krise og panik. Det var derimod et led i et nyt velgennemtænkt anslag fra de europæiske monopolvers side mod industriarbejderne i hele Europa, hvor Siemens og Daimler Chrysler blot bliver brugt som murbrækkere.

Det er et generalangreb på arbejderne i hele EU, som udvikler sig efter en overordnet plan, hvor angrebene sættes ind på den enkelte industrikoncern, forbundet med trusler om udflytning af virksomheder og med aggressive krav om korpsånd og koncernsolidaritet, sådan som det også er kommet frem med Lindøvirksomhedens krav om en håndfæstning fra den enkelte arbejder.

Ser man bare lidt i bakspejlet har alle kapitalismens tænketanke og EU varmet op til udvidet arbejdstid og lønsenkning samt forringelse af pensioner. EU-landenes stats- og regeringschefer gav også på EU-topmødet i marts 2000 i Lissabon hinanden håndslag på i løbet af 10 år at forvandle EU til "den mest dynamiske og konkurrencedygtige økonomi i verden". Dette er kapitalismens intensiverede jagt efter maksimalprofit, og her er der ingen grænser.

Et centralt krav er: Væk med alle "snærende bånd" for kapitalen, frem mod ubetinget "fleksibilitet". Det leder alt sammen hen imod stadig mere målrettede opgør med arbejderklassens erobringer i form af generelle krav og værn for klassen.

Væk med værn i forhold til generel

arbejdstid – væk med mindstelønnen – krav om accept af direkte lønsenkning – opgør med generelle pensioner (privatisering) – senkning arbejdsloshedsstøtten og dens varighed.

På alle disse områder er tingene sat under pres for arbejderne i hele Europa, og der føres kampe mod det, sådan som vi så det ved Daimler Chrysler, og sådan som vi pt. ser det i Tyskland med mandagsdemonstrationerne, der breder sig.

(Den danske efterløn har for længst fået det røde kort af de europæiske monopoler og EU's institutioner, hvor Poul Nyrup adlød ordre, da han lagde op til dens undergravning, og høstede folkeligt storm).

"ERT, European Round Table of industrialist", som rummer repræsentanter for en lang række monopolvirksomheder i hele Europa, har spillet en central rolle som en vigtig tænketank for EU. En visionsskaber, indpisker og opfølger på strategien. De var på mange måder ophavsmænd til hovedindholdet af det, der bliver kaldt Lissaboncharteret vedtaget på EU-topmødet i Lissabon i 2000. Et klart udtryk for EU som de europæiske monopolvers projekt på bekostning af arbejderklassen og folkene.

So ein ding müssen wir auch haben

I Danmark står erhvervsledere i kø for at bakke op om de nye tider fra Tyskland. F.eks. formanden for Dansk Erhvervsråd Anders Knutsen bakker op om Lindø-direktørens forudsigelser om den tyske models indførelse i Danmark i de kommende år og udbygger kapitalens vision:

"I Europa er der for mange, der får for meget for at lave for lidt." Han tilføjer, at spørgsmålet om en 40 timers arbejdsuge uden lønkomensation blot

er én model. For ham er spørgsmålet ikke specielt arbejdstidens længde, men endnu mere kravet om selve angrebet på lønnen, som han foretrækker at kalde "opbremsning".

Det, de europæiske og danske arbejdere forsøges indrulleret i, er en del og hersk-politik, en korpsånd med den enkelte virksomhed. På den enkelte virksomhed skal alt være muligt i forhold til omgåelse af kollektive aftaler, som trinvis undergraves og gøres "umoderne". Som noget forholdsvis nyt forsøger virksomhederne samtidig at formulere sociale pagter og håndfæstninger for at binde arbejderne til den enkelte virksomheds krav.

På Lindøværftet forsøger den nye A.P. Møller-direktør Torben Anker Sørensen, tidligere medlem af koncernledelsen i den tyske toggigant Bombardier, straks ved sin ankomst at indføre sådanne "moderne tider". Indtil nu er det lykkedes ham at få værftets tillidsfolk med opbakning fra CO Industri til at underskrive en utrolig håndfæstning, hvor fleksibilitet står i centrum, hvor klassekamp afskrives og korpsånd gøres til en dyd: Heri lyder det f.eks. "Fremover er det VI og OS." Fremover kræver det en "vindermentalitet", "selvom det kræver blod, sved og tårer", og med forventning om, at den enkelte henvender sig til sin værkfører for at fortælle, om man er enig.

Er man ikke enig i håndfæstningens bud om "gennem blod sved og tårer" og med "vindermentalitet" at kæmpe for A.P. Møllers profitter, har man jo mulighed for at rejse eller få sparket ved næstkommende fyringsrunde og ikke mindst, hvis man *ikke* "tænker på værftet som sin egen virksomhed".

Håndfæstninger sammen med arbejdsgiverne er en farlig kapitulationsvej og et led i deres angreb og må afvises

30 timers arbejdsuge med fuld lønkomensation

Offensiven om 40 timers arbejdsuge er også et led i at erklære hidtidige faglige

TEMA: Monoploffensiv

kampe i Europa som den tidligere formulerede kampagne især igennem 70'erne og 80'erne om en 35 timers arbejdsuge med fuld lønkompensation som fuldstændig forældet, død og borte.

I et Europa og Tyskland og Danmark med omfattende arbejdsløshed er det om at komme krav om en 30 timers arbejdsuge med fuld lønkompensation i forkøbet.

Fremsættelse af perspektivet om en 30 timers arbejdsuge med fuld lønkompensation er ikke umoderne. Det er det ikke for arbejderfamilierne, som har en stadig mere stresset hverdag. Det er det ikke for de mange arbejdsløse, som står uden job.

Det er kun kapitalismens logik og kamp for profit som kan sige, at de, der arbejder skal arbejde endnu hårdere og længere, og at en stor arbejdsløshedsstyrke, en reservearmé, er nødvendig og bør udvides for at kontrollere løn og arbejdsforhold.

Arbejdsretssekspert, virksomhedsledere og fagbosser påstår, at sådanne krav om 30 timers arbejdsuge er urealistiske og passé Gammeldags tænkning, der må erstattes af det, de kalder "fleksibilitet". Går man ind på en sådan logik, kan det kun gå ned ad bakke uden perspektiv.

Kravet om nedsættelsen af arbejdstiden, flere i arbejde på profittens bekostning og forsvaret af reallønnen må tværtimod populariseres som en vej frem uden illusioner om, at arbejdsløsheden kan afskaffes under kapitalismen.

Men det er ikke krav om nedsat arbejdstid på bekostning af profitterne, man hører, når de faglige topfolk skal kommentere de nye angreb.

LO's formand Hans Jensen tror ikke på en "firkantet" 40 timers løsning, siger han.

Men det har arbejdsgiverne jo for længst fundet ud af ikke er den nemmeste vej.

Det, der er under udvikling, er de såkaldte "frivillige aftaler", og "frivillige" aftaler er Hans Jensen fortaler for.

Hos Metal i Odense udtaler formanden Kjeld Vestring sig mod en 40 timers arbejdsuge, fordi det ganske rigtig er at gå ned i løn, men åbner samtidig op for en udvidelse af arbejdstiden

i forbindelse med evt. mere frihed eller pensionsordninger.

Howdan ser det så ud med den selverklærede opposition "Faglig Ansvar"?

Her leder man også forgæves efter genfremsættelse og styrkelse af kravet om nedsættelse af den generelle arbejdstid. På deres hjemmeside udtaler Klaus Lorenzen, forretningsfører i SID Transport og medlem af Faglig Ansvars ledelse, sig ikke imod en udvidelse af arbejdstiden

Tværtimod går han med på yderligere fleksibilitet, "blot vi får del i ledelsesretten". Som han udtrykker det .

- Hvis vi skal være mere fleksible, så kræver det, at fleksibiliteten går begge veje. Det er ikke klarat med, at arbejdsgiverne kan sende folk hjem, når der ikke er noget at lave, eller holde på dem, når det brænder på. Det kræver indflydelse og selvbestemmelse for de ansatte. Hvis vi skal forhandle yderligere fleksibilitet, så skal der en anden dimension i spil: Arbejdsgiverne kommer til at slippe noget af ledelsesretten over arbejdstiden, siger Klaus Lorenzen.

Det er til at le og græde over. Solgt er de arbejdende på illusionen om, at man kan få reel medbestemmelse på ledelsesretten på vore betingelser. Medbestemmelse er at få lov til at sige ja til udvidet arbejdstid og sociale pagter, som binder arbejderne til virksomheden og dens behov.

Slagteriarbejderne kender alt for godt sådanne rettigheder om mulige aftaler, hvor arbejderne lokalt sættes pistolen for brystet. Udvider I ikke arbejdstiden, flytter vi ganske enkelt.

Det er ikke øget fleksibilitet, der på nogen måde kan pege fremad. Det er vejen for del og hersk, individualisering, atomisering af arbejderne og solidariteten

Generelle ordninger for hele arbejderklassen som mindsteløn og arbejdstidens længde er vigtige værn mod arbejdsgiverne. Forsvaret og udbygningen af dem bliver stadig mere påtrængende. Det er herom, solidaritet kan udvikles, og mulighederne er reelt store.

Regeringen udelukker nej-siden i diskussion om folkeafstemning

Statsminister Anders Fogh Rasmussen afviser at lade Folkebevægelsen mod EU og JuniBevægelsen deltage i drøftelser om tidspunkt og procedure for den kommende folkeafstemning om EU-grundloven.

"Fra regeringens side sigter vi mod en aftale med de partier, der ønsker at anbefale et ja til traktaten ved den kommende folkeafstemning. Jeg finder det mest naturligt, at drøftelserne finder sted mellem de partier, der er repræsenteret i Folketinget," hedder det i et brev, som statsministeren har sendt til de to bevægelses medlemmer af EU-parlamentet, Ole Krarup og Jens-Peter Bonde.

- På jævnt dansk: Regeringen konsulterer kun ja-partierne. Nej-partierne og de folkelige bevægelser holdes udenfor, konstaterer Ole Krarup og fortsætter:

- Der er intet overraskende i, at ja-partierne sætter alle sejl til for at få folkelig opbakning til den kommende EU-grundlov. Men det er – demokratisk set – helt uacceptabelt, at den samlede procedure vedtages af den ene part i sagen, nemlig ja-siden. Statsministeren forvandler grundlovens demokratiske proces til en magtdemonstration. Regeringen lægger op til en demokratisk parodi.

Statsministerens brev er et svar på en fælles henvendelse fra de to bevægelser, hvor de to parlamentsmedlemmer ønskede inddragelse med ordene:

"Vi finder det naturligt, at de to tværpolitiske bevægelser – Folkebevægelsen mod EU og JuniBevægelsen, som begge repræsenterer nej-sigere i alle partier, og som er indvalgt i Europa-Parlamentet af danske vælgere – inddrages i disse diskussioner om såvel procedure som dato på lige fod med de partier, der er repræsenteret i Folketinget".

Salget af Mærsk Data: Koncentrationen i dansk erhvervsliv øges

I slutningen af tresserne var IBM kendt blandt edb-folk som firmaet med ens påklædning, firmaet, hvor fritidsinteresserne foregik i firma-regi, hvor fagforening var et forbudt ord. Alt sammen i tråd med firmaets grundlægger Thomas J. Watson.

Den mest afgørende firmaholdning hos IBM – indtjening går forud for alt andet, konkurrenter skal uskadeliggøres – kender alle vel i dag i de store firmaer.

Når den multinationale gigant køber op, kan dette tydeligt ses.

IBM får mange fordele ud af købet af Mærsk Data:

- IBM bliver den største spiller på det danske IT-udbydermarked med en markedsandel på 30 %, 7.000 ansatte og en estimeret årsomsætning på 11 mia. kr.

- IBM får A.P. Møller som kunde.

- IBM får driften af alle de store banker, idet de samtidig med offentliggørelsen af købet har underskrevet en omfattende aftale om at levere it-service til Danske Bank gennem selskabet DM Data (som også indgik i handelen).
- IBM kan følge de internationale kunder som Danish Crown, Arla Foods og Dansk Supermarked rundt i verden.

- IBM's største konkurrent CSC er samtidig teknologi-kunde hos IBM.

Og A. P. Møller får store fordele ud af salget:

- Der kommer et ekstra stort beløb ind i årsregnskabet, der skal fremlægges den 27. august.

- Samarbejdet med en amerikansk partner, der har et andet forretningsområde, konsolideres.

Hvad betyder det for medarbejderne?

Salget involverer 3.500 medarbejdere og 3-4 milliarder. I forbindelse med salget sendes der positive meldinger ud

om kommende vækst og ingen fyringer. Hvorvidt salget overhovedet godkendes, afventer dog EU's konkurrencemyndigheders godkendelse i løbet af 2-3 måneder, og hvad det mere konkret kommer til at betyde for medarbejderne, svæver i det uvisse.

Når så Computerworld tillader sig at sætte spørgsmålstejn ved de positive meldinger, farer IBM straks i blækkuset og gentager de gyldne løfter fra pressemeddelelserne, men slutter så fornæret: *"Af ovenstående fremgår, at vi selvklart ikke kan gå ind i en dialog med Computerworld eller andre medier om fremtiden, og IBM skal derfor beklage, at Computerworld benytter vores afslag på at diskutere denne integration i detaljer som en anledning til at viderebringe uunderbyggede og ukorrekte spekulationer."*

Hvem er involveret?

Den 23. august, seks dage efter, at aftalen om salg blev underskrevet, skriver Fyens Stiftstidende: *"Lindøværftet havde besøg af en af verdens højst rangerende erhvervsledere, da nybygning nummer 191 blev navngivet fredag. Det lyseblå containerskib Albert Mærsk fik sit navn af amerikanske Gaier N. Palmisano, som er gift med lederen af computergiganten IBM, Samuel J. Palmisano, der også var med i Munkebo. Han er både administrerende direktør og bestyrelsesformand i International Business Machines Corporation i USA. (...) A.P. Møller og IBM har en lang fælles historie, og hr. Møller har selv siddet i bestyrelsen for IBM."*

Også Den danske Bank er med i spillet. Den har igennem årene haft nære forbindelser til IBM, idet IBM har leveret næsten al teknologi til banken. Danske Bank havde outsourcet sin centrale it-drift til DM Data, og ved også at flytte den decentrale drift kan banken gøre som Nordea gjorde sidste år, hvor 900 medarbejdere flyttede fra Nordea til IBM. Nordea regner med at spare 500 mio. kr. over tre år.

Konkurrencesituationen i Danmark og Norden ændrer sig markant med købet. De største fem har hidtil været IBM, CSC, KMD, DM Data og Mærsk Data, så nu er der kun tre tilbage, men det giver kun lykønskninger fra KMD og CSC, der giver jo til gengæld færre om udbuddet.

Outsourcing er ikke et lille marked

Analysevirksomheden IDC har for nylig udarbejdet en rapport, som viser, at væksten i outsourcing i år vil vokse med 26 pct. I perioden 2002-2008 vil omsætningen hos virksomheder, der beskæftiger sig med outsourcing, blive mere end fordoblet fra 5,7 mia. kr. til 12,3 mia. kr., forudser IDC. I 2002 havde de fem største 65 pct. af markedet, og det steg til 71 pct. i 2003. Det er en vækst, der kan tjenes penge på.

Mærsk Data Defence

En ikke uvæsentlig del af Mærsk Data er afdelingen Mærsk Data Defence i Sønderborg. Denne del af virksomheden har specialiseret sig i it- og kommunikationsudstyr til militært brug. Da den danske lovgivning ikke tillader, at virksomheder, der leverer til forsvaret, er på udenlandske hænder, forbliver denne del som et datterselskab i A.P. Møller-koncernen.

Sidste år leverede Mærsk Data Defence kommunikationsudstyr til to støtteskibe til en værdi på 100 mio. kr., og selskabet er også med i udviklingen af Joint Strike Fighter.

Energikrisens uudgrundelighed

Af Franz Krejbjerg

Kapitalens logik og iboende tremile-syndrom er, at energi, vand, og fødevarer skal være under dens kontrol, så profitten kan sikres til den sidste dag.

Der findes i princippet tre hovedformer for energi, eller nærmere naturkræfter, som kan udnyttes til arbejde, lys og varme.

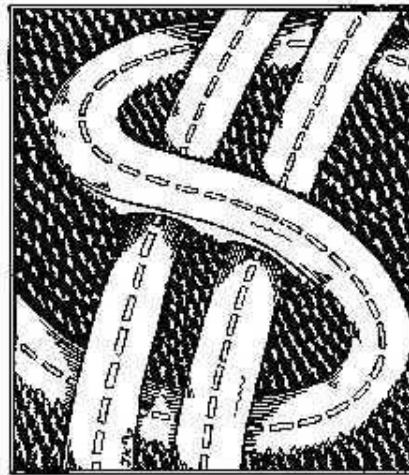
Kerneenergi er f.eks. det, der holder Solen i gang ved hjælp af fusion af lette atomer, og det er også den, der holder Jordens indre varm ved radioaktivt henfald.

Kemisk energi er den, der også er kendt som de kræfter, der holder molekyler sammen. Højere dyrearter som mennesker er bl.a. baseret på udnyttelse af kemisk energi, mens planter får en væsentlig del af deres energi fra Solen.

Tyngdeaccelerationen udfører til stadighed et mekanisk arbejde på alt stof og kan derfor tilsiges en plads som den tredje energikilde.

Selvfølgelig kender I disse usynlige kræfter, der skaber grobund for livet, selvom de småpartikler med elektromagnetiske egenskaber, der flytter energien fra Solen til Jorden, er det, der ses og mærkes. Naturkræfterne er en del af livsgrundlaget og kan være en mægtig allieret, hvis man samarbejder.

Det store spørgsmål er derfor, hvorfor verden tilsyneladende er på vej

ind i en ny energikrise. Hvorfor er industrisamfundet tilsyneladende baseret på én begrænset ressource: fossilt kulstof? Svaret er desværre nedslående enkelt. Kul og olie var i lang tid det billigste produkt, som man kunne finde og kontrollere. Det mest oplagte alternativ har været kendt gennem hele menneskehedens korte karriere, nemlig at dyrke jorden på en måde, så man sikrer både mad, foder og brændsel. I stedet har vi fået forurening i et sådant omfang, så hele jordens klima er under påvirkning, og for at føje spot til skade er langt den største forurener den militærmaskine, vesten bl.a. bruger til at sikre forsyningsikkerheden.

Selv i Danmark er vi blevet påtvunget afhængighed af kulkraftværker samt den energi, der suges op af Nordsøen, selvom vi med største lethed kunne sikre et landbrug, der kunne producere al den energi, som var krævet: planteolie til transport, brænde til kraftvarmeværker, gas til køkkenet osv.

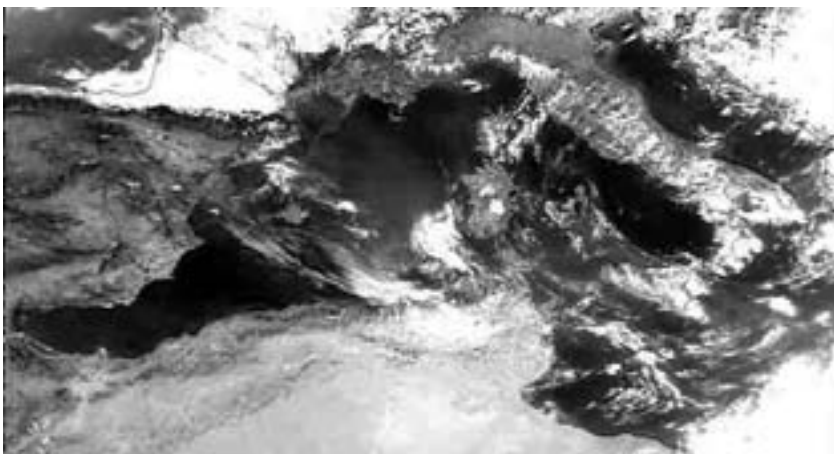
Som plaster på den jævne mands forundring har vi regelmæssigt et kort interview med en eller anden forsker, der fabler om brintbilen, fusionskernekræften eller en anden stor opdagelse, som måske, måske ikke om 50-100 år vil løse "energikrisen".

Danmarks eneste sejr var, da befolkningen sagde nej til atomkraften, og dette tror jeg, at selv Erhard Jacobsen i sin grav måske vil indrømme trods alt ikke var så ringe. Atomkraften er så absurd dyr i anskaffelse, at ingen rigtig har råd til at slukke og rydde op (affaldet er farligt i over 100.000 år). I sidste ende er det kun nationer med hang til atombomben, der har behov for civil kernekraft.

Ikke alle lader sig dog opkøbe, og faktisk findes der i snart alle lande en understrøm, der ud fra egne grønne idealer og med en god portion købmandssnusfornuft forsøger sig med billige alternativer til fjernvarme og monopol-el. Og i samme ombæring selv bygger deres huse og dyrker egne grønsager. Ikke alle taler dog højt om deres lyssky forehavender, for borgerskabet hader hjemmebrændere, sort arbejde og fusk, og især hader det folk, der bruger brændeovne, og værst af alt hader det folk, der kører på rapsolie.

Moder natur skal helst først forgiftes og transporteres halvvejs rundt om kloden, før den nydeligt indpakket kan blive solgt med afgifter, skatter, moms, told og profit.

Systematisk misbrug af løntilskud

Regeringen nyder godt af arbejdsgivernes misbrug af løntilskud.

Statistikkerne pyntes ved misbruget, og formidlingerne fremstår som succesrige.

På blot ti uger i forsommeren lykkedes det Arbejdsformidlingerne (AF-kontorerne) at skaffe 10.700 arbejdsløse i arbejde med løntilskud. Det var noget, der passede arbejdsgiverne, regeringens påstande om, at de bekæmper arbejdsløsheden, samt AF-kontorerne, som er sat under lup, idet de skal bevise deres resultater.

Det viser sig nu, at statistikkerne er pyntet via systematisk misbrug med regler og de arbejdsløses billige arbejdskraft.

Tre af Danmarks største fagforbund har samlet en stor buket af sager, som alle dokumenterer et systematisk misbrug i oprettelse af arbejdspladser med offentligt løntilskud. Siden muligheden for offentligt løntilskud til job blev tilgængelig for omkring 25 år siden, har misbruget fundet sted. Det nye i situationen er dels, at job med tilskud i dag har en anden karakter, og dels at misbruget er blevet systematisk og formålstjenligt for kursuscentre, Arbejdsformidlingen og de såkaldte "andre aktører".

Frem til Nyrup-regeringens tiltrædelse genoptjente man sin dagpengere ved 26 ugers arbejde, uanset om det var i "støttet" arbejde. Den gang var dagpengeperioden på syv år. For dagpengemodtageren betød det, at man kunne holde bistandshjælpen fra døren. Det lavede Nyrup og hans socialdemokratiske arbejdsminister Jytte Andersen om på. I dag skal man inden for en periode på fire år have et års regulært fuldtidsarbejde – uden støtte – for at undgå kontanthjælpen.

I dag bliver AF-kontorerne og kursuscentrene også målt på deres resultater, herunder hvor mange jobtilskudspladser de skaffer. Iveren er derfor stor, mens den kritiske sans for relevansen af offentlig støtte omvendt ligger helt i bund.

Den tornede buket

SiD, Træ-Industri-Byg (TIB) og Dansk Metal har samlet en buket af eksempler fra hvert deres område, der klart dokumenterer, at misbruget fortsat eksisterer:

- Det er min klare fornemmelse, at løntilskuddene bliver systematisk misbrugt, så ordinære job bliver til job med løntilskud, siger forbundssekretær Valther Andersen, Dansk Metal.

Da de støttede job blev indført, var den oprindelige begrundelse, at det var for at fastholde langtidsløst tilhørsforhold til arbejdsmarkedet. Misbruget fejrer dette formål helt væk:

- Vi er tilfredse med, at vi har en løntilskudsordning til folk, som har været arbejdsløse længe og er kommet på afstand af arbejdsmarkedet. De har måske lidt forældede uddannelser, men i mange tilfælde er det arbejdsløse med helt nye uddannelser, eller som blot har været arbejdsløse i kort tid, der kommer i job med løntilskud, siger Valther Andersen til Politiken.

De tre forbunds indsamlede eksempler omhandler arbejdsløse, der alle har været arbejdsløse i få uger. Der er flere eksempler på, at de er ansat på virksomheder, der på én og samme gang har opslået annoncer op i den lokale presse med henvisning til ordinært arbejde på overenskomstens betingelser og samtidig benyttet sig af avertering på AF til samme job, men med løn-

tilskud. Der er sågar et eksempel på en værktøjsmager, der siger sit arbejde op for at prøve noget nyt. Mindre end et halvt år efter fortryder han, hvorefter han vender tilbage til sin oprindelige arbejdsplads på løntilskudsordning.

AF fremstår som succeser

De tre forbund hævder alle, at AF forsøger at opfylde deres egne resultatkrav ved at presse eller tvinge arbejdsløse i job med løntilskud:

- Sådanne sager giver pinde til AF's statistik over arbejdsløse, der kommer ud i privat jobtræning. Jeg har hørt om et halvt hundrede lignende sager på det seneste, men de fleste holder sig tilbage med at fortælle om sagerne. De vil jo gerne beholde deres job, udtaler Valther Andersen.

- AF laver opsøgende arbejde for at afsætte arbejdsløse med løntilskud. Der er ikke noget avanceret i, at en tømrersvend efter fem ugers ledighed skal opkvalificeres med løntilskud. Vi har masser af eksempler på folk, som kommer ud med løntilskud fra AF efter få ugers ledighed, siger vicekasserer i TIB Claus Paulsen.

De mange sager sendes nu til Arbejdsmarkedsstyrelsen, som ser frem til at kunne behandle dem:

- Den første prioritet er altid, at de ledige kommer i ordinært job. Hvis sagerne har noget på sig, så vil vi sørge for, at der bliver bragt orden i det, siger Maria Hørby fra Arbejdsmarkedsstyrelsen.

Styrelsen frikendte i maj landets AF-kontorer for lignende beskyldninger og konkluderede, at kommunikationen mellem AF-systemet, virksomheden og den ledige kunne have været bedre.

Efterlønnen giver ny diskussion

Beskæftigelsesministeren finder det både rimeligt og sagligt, at medlemmer af a-kasser, der er fyldt 55 år, før dagpengeperioden udløber, bevarer retten til dagpenge indtil 60 års-fødselsdagen, hvis de i øvrigt opfylder alle krav for at gå på efterløn som 60-årige.

Del og hersk har alle dage været magthavernes foretrukne taktik, når det gælder om at fastholde undertrykkelsen. Opdelingen af arbejdere i arbejdende, arbejdsløse dagpengemodtagere, revalidender, kontanthjælpsmodtagere osv. får nu en yderligere ”kaste”.

Der skal fremover være forskel på, om man er dagpengemodtager eller dagpengemodtager – alt efter om man har valgt retten til efterløn eller ej. Arbejdere, som har valgt at betale til efterlønsordningen, modtager nu en ekstra begunstiggelse i form af garanteret dagpengeret efter det fyldte 55. år. Arbejdere, der fravalgte ordningen uden at kende denne konsekvens, står med skægget i postkassen.

I et svar til Enhedslistens Søren Søndergaard bekræfter beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V), at medlemmer af a-kasser, der enten ikke opfylder anciennitetskrav til efterløn eller har valgt ikke at betale efterlønsbidraget, ikke har samme ret til forlængelse af dagpengeperioden.

- Den gældende bestemmelse har til formål at imødegå forringelser for ledige, som i en længere årrække har indbetalt kontingent og efterlønsbidrag til en a-kasse, og som derfor har en berettiget forventning om at kunne tilrettelægge fremtiden i overensstemmelse hermed. Samme hensyn er i sagens natur ikke til stede i forhold til medlemmer, som på grund af fravalg af efterlønnen eller for kort medlemsanciennitet under ingen omstændigheder kan opnå ret til efterløn. Jeg mener derfor, at den eksisterende sondring på dette område er rimelig og sagligt begrundet, skriver Claus Hjort Frederiksen.

Ledighed fedtes ind i olie

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE) har regnet sig frem til, at stigningen i oliepriserne kan koste 12.000 arbejdspladser alene i Danmark. I øjeblikket er en tønne olie steget til 42 dollar pr. tønne, hvilket ifølge AE vil reducere antallet af arbejdspladser, såfremt prisen holdes de næste halvandet år.

- Vi er ikke på tærsklen til en energikrise, og vi er ikke i en paniksituation; men de stigende oliepriser har en negativ effekt for beskæftigelsen, siger Thomas V. Pedersen, økonom i AE.

Desperate efter arbejde

Ældre er næsten desperate efter at komme i arbejde, og deres ledighedsproblem skyldes, at ingen vil ansætte dem. Det mener Per H. Jensen, lektor ved Aalborg Universitet (AUC).

Næsten halvdelen af aldersgruppen 50-59 år er villige til at tage et arbejde med dårligere løn- og arbejdsvilkår, end de er uddannet til og har været vant til tidligere, for at komme i arbejde. Det samme gælder kun ca en tredjedel af de 25-29 årige.

De ældre skubbes ud af arbejdsmarkedet på grund af dårligt helbred, eller fordi de bliver fyret. I Danmark er frekvensen af ældre 55-64 årige, der har måttet forlade arbejdsmarkedet, fordi de var blevet fyret, langt højere end i andre EU-lande.

Tabt dagpengeret

Sidste år måtte 1.379 danskere vinke farvel til deres dagpenge, fordi de havde opbrugt deres ret til denne ydelse. Tallet er lidt mindre end året før, hvor 1.680 danskere mistede dagpengeretten.

Det fremgår af tal, som Arbejdsmarkedsstyrelsen har opgjort for sid.dk. For 2003 var det aftalt med AF-regionerne, at 9,5 procent af brutto-målgruppen - altså ledige der højst havde et år tilbage af deres dagpengeperiode - måtte falde ud af systemet. Og da resultatet for 2003 blev, at seks procent faldt ud, finder Arbejdsmarkedsstyrelsen resultatet tilfredsstillende.

Trepartsdrøftelser om fleksibilitet

Erhvervslivets konkurrenceevne under globaliseringen giver regeringen panderynker. Efter dens møde på Havreholm i det mondæne Nordsjælland skulle man synes, at dens overvejelser kunne udtrykkes på følgende måde:

'Med globaliseringens tiltagende konkurrence antastes profitterne i det danske erhvervsliv, hvis ikke vi gør noget drastisk for at følge med udlændets forøgede udbytning af deres arbejdskraft samt fordelene ved udnyttelsen af undertrykte nationer.'

På baggrund af de drastiske problemer vil regeringen indkalde til trepartsdrøftelser, hvilket Dansk Arbejdsgiverforening (DA) allerede har reageret positivt over for:

- Arbejdsgiverne er enige med statsministeren i, at der skal fokuseres på uddannelse og omstillingsevne. Det bliver helt sikkert et af de ben, fremtidens velfærdssamfund skal stå på. Arbejdsmarkedets tilpasningsevne, fleksibilitet og mulighed for at udvikle medarbejdernes kompetencer er af afgørende betydning for, at vi kan klare os i den

internationale konkurrence med udflytning af job fra Danmark, siger DA's adm. direktør Jørn Neergaard Larsen, og tilføjer, at Danmark i forvejen er et af de lande, der bruger flest penge på efteruddannelse, men at vi ved for lidt om, hvordan pengene bruges optimalt i forhold til udfordringerne fra globaliseringen.

Ifølge LO's Ugebrev A4 gør DA samtidigt statsministeren opmærksom på, at lønmodtagerne og arbejdsgiverne allerede er i gang med at gennemarbejde problemstillingen om de udfordringer, som globaliseringen giver arbejdsmarkedet i forhold til konkurrenceevne og beskæftigelse.

Man kan sige meget om toppen i LO, men de er i hvert fald konsekvente. De lader aldrig en chance gå fra sig, når emnet drejer sig om yderligere fleksibilitet på det danske arbejdsmarked. De sidste årtiers overenskomstresultater og de deraf afledte arbejdsvilkår vidner klart om den kraftigt forøgede fleksibilitet på arbejdsmarkedet.

Brev fra Grækenland**Den olympiske virkelighed**

Den forcerede bygning af det olympiske stadion og andre faciliteter har kostet snesevis af arbejderes liv

Der er gået mere end et århundrede, siden De Olympiske Lege sidst blev holdt i Grækenland. Det har naturligvis

skabt stor interesse hos mange, både i Grækenland og i udlandet. Men bag det store augustshow, der hedder Athen-

OL 2004 er igen i de multinationales vold. Ikke mindst de græske arbejdere betaler regningen.

Olympiaden 2004, gemmer der sig en meget grim virkelighed, som mærkes af millioner af arbejdere og unge.

De Olympiske Lege er en dyr forestilling, som har gældsat statsbudgettet i ekstrem grad. Den nye Karamanlis-regering forbereder allerede en barsk økonomisk pakke, som består af kriselønninger, fyringer, privatiseringer og nye og højere forbrugerpriser.

Vinderne af Legene bliver igen de multinationale, den internationale olympiske komité, de amerikanske og israelske sikkerhedsselskaber og visse dele af den herskende klasse. Sikkerhedsbudgettet alene ligger på mere end

Pierre de Coubertin:**Socialdarwinist og Hitlerbeundrer**

Hver gang en ny olympiade afholdes, pudses også myten om 'De Olympiske Leges grundlægger' Pierre de Coubertin af. Eller rettere: Hans glorie pudses af. Hvem han egentlig var, fortaber sig i den bevidste forglemmelses myter.

Coubertin var præsident for Den internationale olympiske komité (IOC) fra 1896 til 1925, og var dermed en af ophavsmændene til det moderne OL. Han skrev også meget – hen ved 600 bøger – om sociale forhold og idræt og om idrættens rolle i samfundet. Hvad han skrev, bliver fortiet i dag. For Coubertin var en åben beundrer af Adolf Hitler.

Den tidligere professionelle sportsmand Ljubodrag Simonovic (Beograd) er også doktor i filosofi og har beskæftiget sig meget med filosofien bag De Olympiske Lege og med Coubertin og IOC. Hans seneste bog hedder 'Philosophy of Olympism'. Den beretter om socialdarwinisten ('de mest egnedes' overlevelse i det menneskelige samfund – det vil sige de stærkes 'ret') og Hitlerbeundrerens Coubertin. Til den

norske avis Klassekampen siger Simonovic:

- Fascistisk sport var en måde at forene det tyske folk på en folkelig basis: *Ein Volk - Ein Führer!*

Og Coubertin drømte om 'Sportsrepublikken'. De olympiske lege i Berlin i 1936 blev ifølge ham 'oplyst af Hitlers styrke og disciplin'. Coubertin mente, at kampen for tilværelsen har gjort 'den hvide race' til den 'reneste, stærkeste og den mest intelligente'.

Kvinderne skulle kende deres plads: "I de olympiske lege, nøjagtig som i konkurrencer i de gamle tider, burde deres hovedrolle være at krone seerherrene," skrev Coubertin, der mente, at olympiaden skulle gøres til en global 'kultur' for den eksisterende (kapitalistiske) verden. Og for ham var nazisternes OL i Berlin det bedste eksempel på, hvordan dette kunne gøres.

Simonovic:

- Coubertin udtalte, at den største forbrydelse var at lære ungdommen pacifisme, og han skriver, at slaget ved Waterloo egentlig blev vundet på

Pierre de Coubertin

idrætsbanerne på Eton. Han så helt klart på sport som forberedelse til militarisme.

Coubertin sagde, at sport var det vigtigste instrument, det europæiske borgerskab havde. Det, som var vigtigt for ham, var at forberede den borgerlige ungdom på at erobre verden som kolonisatorer.

- Manden var en militant kolonialist, fastslår Simonovic.

en milliard euro, hvoraf hovedparten er stukket i lommen på udenlandske vestlige selskaber.

På samme tid – og med sikkerheden som påskud – gennemføres en hidtil uset lov & orden-kampagne, beskæring af de demokratiske rettigheder, overvågning af borgerne og indblanding fra NATO's og den amerikanske ambassades side i landets interne anliggender.

Store dele af de græske arbejdere og ungdommen har på mange måder rejst sig imod denne kampagne, som intet har til fælles med den sande antikke olympiske ånd. De seneste måneder har der i næsten hele landet været demonstrationer og protestmøder, der er blevet dannet komitéer og aktions- og modstandsinitiativer.

Særligt har de forhold, som græske og udenlandske arbejdere har slidt under med de olympiske byggeprojekter, været under angreb – den store udbytning og undertrykkelse og de mange dødsulykker, der rettere burde kaldes mord, for at få dem færdige til tiden. Også de store miljøødelæggelser af Attika, der skyldes de enorme mængder cement, som er blevet brugt til at rejse sportsarenaer og installationer til Legene, er blevet fordømt.

Selvom de vestlige medier officielt fortæller noget andet, så er sandheden, at det græske folk slet ikke er begejstret for afholdelsen af De Olympiske Lege i Athen.

Kvinder i "jern-mænds" job (del 1)

Er kvinder i mandsdominerede fag en fordel eller en ulempe! Det er en overdrivelse at sige at jeg stammer fra en tid hvor mænd var af jern, skibene af træ, og kvinder var nogle der gik hjemme og passede kødgryderne, men i hvert fald var vi i min tid som flyttemand fastlåst i den opfattelse, at det kun var et fag for mænd og at kvinder ikke havde en "vis legemsdel" til et sådant job.

Den opfattelse holdt stik i mange år i vores lille indskrænkede verden, men pludselig en morgen stod vognmanden i døren til kaffestuen med ét eksemplar af hunkønseracen, nyligt udklækket fra EFG Land & transport uddannelsen stod danmark's første kvindelige flyttemand foran en hærdebred flok mandschauvinistiske "gelænderaber" og så lidt betuttet ud. Indrømmet vi var målløse – ikke en skid havde vognmanden fortalt for at advare os om denne indtrængning på vort territorium, pinlig tavshed mens vi stirrede, målte og vejede hende fra top til tå – og så med ét begyndte latteren, hvad er det her? "vognmand" nu har du igen glemt hjernen hjemme på natbordet, hvis hun bare tilnærmelsesvis klarer én arbejdsdag så giver vi øl *ad libitum* til fyraften - for fanden da, det må ha' været et maridt for hende.

Det skulle efterfølgende vise sig at Ann var meget velforberedt på hvad hun gik ind til, hendes lærere på skolen havde ofte forsøgt at få hende til at vælge en anden uddannelse, men nej hun stod fast, hun ville pine død være flyttemand/kvinde – ikke fordi hun havde et særligt behov for at bevise noget over for manderacen, men simpelthen fordi det passede hende bedre at arbejde sammen med mænd. En ting jeg ofte hører er at mange kvinder ser det at arbejde sammen med mænd som værende et langt bedre arbejdsmiljø, som regel er der ikke er så meget *fnidder fnadder*, tonen er mere bramfri og er der problemer mand og mand (eller kvinde) imellem, så løser vi det her og nu ikke noget med at

gemme på gammelt nag eller voldsom bagtale af hinanden som tit ses i meget kvindedominerede fag.

I denne skønne blanding bestående af småkriminelle, rockertyper med arme som faldstammer overbroderet med tatoveringer, fallerede advokater med et alkoholbehov der krævede ugentlig fast leverance fra det lokale øldepot og så de få alm. dødelige skulle hun stå sin prøve. Almindelig kan man vel ikke sige om Ann, alene hendes jobvalg siger jo ikke så lidt - lille var hun sku' ca. 1.65 i højden og temmelig kraftigt bygget, blandt ovenstående typer lignede hun ikke just en prototype på en flyttemand. Men vores bange anelser blev gjort til skamme, når selv store voksne mænd hylede op om hvor tungt og hårdt det var, så fejede hun

dem tit hånligt af vejen og gik gladelig som bundmand på selv det tungeste klaver på vej op til 4 sal, hun kunne bande som selv den bedste murerarbejdsmand men også være stik modsat, køre de største lastbiler bedre end mange andre osv. og når "gamle" hr. & fru

Jensen var i chok tilstand over at se de overtatoverede gutter i døren, så hjalp det altid når lille Ann viste sig og lynsnart fik beroliget dem, selvom de selvfølgelig gloede noget når der stod en kvindelig flyttemand i døren - så vi lærte hurtigt at have den dybeste respekt for hende, at hun samtidig også var en knaldgod kollega som mangan en rå flyttemand har betroet sine problemer og sorger hos, gjorde kun oplevelsen bedre. Så hører kvinder til i mandefag – "ja fandme gør de så" der bør være mindst én og gerne to i ethvert mandsdomineret job.

Her mange år efter ved jeg at Ann i dag arbejder på et plejehjem, og jeg kan sku' næsten se for mig hvordan hun håndterer de "gamle", "ja ja det er sku' godt med dig Hr. Jensen! du skal i bad hvad enten du vil eller ej" hvorefter hun smider ham over skulderen som en sæk kartofler på 100 kg og bærer ham ud under bruseren. *Spacey*

Jordens salt

Vi lever et sted i et mørke
hvor lyset kun halvvejs når frem.
Vi lever på steder med tørke
og kilder der søger et hjem.
Vi elsker og ånder og handler
bevægelsen er overalt.
En uafbrudt strøm der forvandler
et levende hav til et salt.

Et salt der findes i kroppe
i knogler i kød og i blod.
Et salt der holder os oppe
i vandenes ebbe og flod.
Et salt hvis klare krystaller
kan spejle et sted vi har set.
Et sted der ustandselig kalder:
Solidaritet! Solidaritet! Solidaritet!

Du skaber et lys i mit øje.
Jeg slikker et salt af din hud.
Ukueligt og uden at bøje
lever vi bevægelsen ud
og elsker et sted i et mørke
hvor lyset kun halvvejs når frem.
Vi elsker på steder med tørke
og vender bevægede hjem.

Jorden

Digte af Charlotte Borup

Svinebunden

Vores nabo er blevet skilt. Fra sine grise.
De udviklede sig i hver sin retning.
De forstod ikke længere hinanden.
Det var hårdt for ham at lade dem gå.

En dag i marts måned
bankede han et stort hul i gavlen til stalden.
Nu er der en port og indenfor står
en bil, en knallert og en gammel sofa.

Han kører gylle ud for vores nabo til venstre.
Hans stald er på størrelse med en sportshal.
Der er lys i staldvinduerne om natten,
men man ser aldrig hans grise.

Måske er det et Fata Morgana.
En luftspejling af Guantanamo.
Vanddrivende kød. Skrig vi ikke kan høre.
Sår vi ikke kan se. Øens svinebundne fremtid.

En formiddag cyklede jeg forbi naboen til højre.
Han lå på den gamle sofa. Han hørte radio.
Eine kleine Nacht Musik. Grisenes favorit.
Nu går han på jagt og er blevet fastere i kødet.

Charlotte Borup om Charlotte Borup:
*"Har forsøgt at digte siden jeg lærte at skrive.
Har også forsøgt at læse Kapitalen (færdig)
siden jeg lærte at læse. For ikke så lang tid
siden arbejde som underviser og
uddannelseskoordinator i AMU. Nu
nyindvandrer på Bornholm og forholdsvis
fredelig farmor. 50 år."*

ns Salt

rlotte Borup

Fotos fra Bornholm

Askepots monolog

Altid forsøgte I
at gøre en engel ud af mig.
Jeg
hvis milde smil
dækker over fiskekroge
og blød varm asfalt.

Altid skulle jeg vente på
at I kom eller gik.
Altid skulle jeg høre på jer
mens I var der.
Høre jeres mange tåbelige ord
om livets spidse detaljer
som I oveni købet satte mig til at slibe på
med tonsvis af vat.

Jeg
der om natten åd jeres vat
(tændstikker ville I jo ikke betro mig)
og hvæssede spidserne med min syreånde
så når I gik om morgenen
var I allerede halvt forrevne
uden at I anede det.

I ly af konserverdåser lagde jeg mine planer
i garderobeskabenes hjørner
i skuffesprækkerne dryssede jeg min aske af blåsyre.

Om natten åd jeg mig mæt i jeres
velmenende hensigter - sugede dem ud
og brækkede dem op fuld af lede over
deres platte indhold.

Jer
der troede at jeg red rundt med Prinsen.
Prinsen
der blot var et kisteskaft med hjul på
et foster af jeres nikkedukkefantasi.

Jeres forsørne blikke til hinanden.
Jeres indbyrdes smil
afslørede jeres utrolige uvidenhed
jeres religiøse tro på livets realiteter.

Og jeres såkaldt besindige fordomme som I med
slet skjult stolthed besværede
overfor hinanden i tide og utide.
Ofte måtte jeg stikke hovedet i køleskabet
for ikke at afsløre mine
brændende øjne der ellers ville ætse sig ind
i jeres nakker så I pludselig sad
med en kamel på gafflen og et slangeben
i halsen.

Jer
der troede på jeres eget spejlbillede og
aldrig vovede at kradse
aldrig pillede glasset ned og aldrig
opdagede det gabende hul jeg havde
banket ud bagved
og aldrig fattede hvor trækken og
kulden kom fra.

I lang tid troede jeg det var de rigtige billeder
I havde hængt op af mig og Prinsen.

Mig
med en grydeske i hånden og Prinsen med
et oversavet jagtgevær.

Nu har jeg lært mig at gøre ild af indestængte
skrig og asken fra de brændte
billeder hober sig op.

En dag
når I vender hjem vil alting være forandret.
Smeltede klumper af nisser og trolde
vil I finde i askehoben.
Fevinger og karethjul ligger osende tilbage.
Køleskabslågen vil stå vidt åben.
De røde roser i havens bed vil for alvor gløde i aftensolen
og den flammende tornebusk på møddingen
vil være mit værk.

Jeg Askepot
der skulle have været jeres hemmelige eventyr.

Englen iblandt jer
med sylespidse tænder.

Tyskland:

Mandagsdemonstrationerne breder sig

Næppe har to koncerner med regeringens billigelse og under store arbejderprotester gennemført 40 timers arbejdsuge hos Siemens og Daimler Chrysler (som koster over 85.000 tyske arbejdspladser), før en ny massebevægelse udvikler sig imod regeringens nye generalangreb på det rekordstore antal af arbejdsløse.

Siden 2. august har der i Tyskland udviklet sig en hurtig voksende massebevægelse imod forbundsregeringens nedskæringspakke.

Den 2. august var der kun 20.000 demonstrerende i få byer med Magdeburg som centrum. Den 16. august var der allerede 117 mandagsdemonstrationer med mere end 170.000 deltagere og udbredt til hele Tyskland, ikke kun Østtyskland, hvor det startede.

Den 23. august demonstreredes i 140

tyske byer med over 70.000 deltagere

Demonstrationerne er klart størst i de østtyske områder, hvor situationen for mange arbejdsløse i forvejen er ekstrem usikker.

Mandagsdemonstrationerne (samme tid og samme sted hver mandag) følger op på de mandagsdemonstrationer, som fandt sted i det tidligere DDR i slutningen af 80'erne, og som havde del i Honecker-regimets fald.

I centrum for protesterne står den tyske socialdemokratisk-grønne regerings planer om pr. 1. januar 2005 at indføre dramatiske angreb mod især de arbejdsløse. Det er de mest omfattende sociale forringelser i Tyskland siden 1949. Alle, der har været arbejdsløse mere end et år, skal f.eks. automatisk overføres til lav bistandshjælp. Hvis

ens ægtefælle har en almindelig indtægt, lukkes kassen helt. Der kalkuleres med, at 500.000 arbejdsløse helt mister enhver understøttelse. Boligstøtten beskæres, og børnenes opsparinger inddrages i beregningen af understøttelsen. Harz-lovpakken har navn efter en ledende virksomhedsleder hos Folkevognsfabrikkerne og nær rådgiver for forbundskansler Schröder.

Regeringen og monopolerne i Tyskland forsøger deres sædvanlige del og herskopolitik med, at lovpakken kun berører de arbejdsløse. Men på samme måde, som den udvidede arbejdstid til 40 timer er et generalangreb på både arbejdende og arbejdsløse, er Harz IV det samme. Lovpakken er en del af samme tankegods og generalplan om at gennemføre direkte sænkning af lønnen for både arbejdende og arbejdsløse.

Bevægelsen kæmper for at få helt fjernet Harz IV-lovpakken og ikke blot få lavet nogle få justeringer, som PDS i Tyskland forsøger at få opslutning om.

Helt væk med Harz IV! lyder bevægelsens hovedparole. - **Vi er folket!**

De lokale initiativer satser på at udvikle sig stadig mere, og det overvejes, hvornår der skal laves en landsdemonstration i Berlin, som kan samle mange hundredtusinder af protestdeltagere.

Hundredetusinder har demonstreret mod Schröders forhadte Harz IV / Agenda 2010

Væk med den
socialdemokratisk-grønne
regerings lovpakke Harz IV
og Agenda 2010
Den tredje mandag i træk
demonstreredes i 160 byer

Endelig: Slut med arbejde!

Der er det karakteristiske ved denne bevægelse og bevægelsen mod arbejdstidsforlængelsen (og tidligere mod pensionsreformen), at det er en bevægelse, som udvikles nedefra fra arbejderklassen og den folkelige basis. Ikke fra de etablerede partiers side eller fra fagforeningers side, men fra neden af de folkelige masser.

Derfor har socialdemokratiske funktionærer også travlt med at forsøge at dæmonisere, inddæmme og bagtale en sådan folkelig bevægelse og betegnet den som et sammensurium af en "usmagelig folkefront af konservative, kommunister og højreekstremister".

Der er lagt op til et varmt efterår i Tyskland hpj

Fischer Boels habilitet kompromitterende for EU

EU-kommissionens juridiske eksperter mener ikke, at det er et problem, at Mariann Fischer Boel på samme tid er godsejer og EU-kommissær for landbrug.

Kommissionens juridiske eksperter har nemlig slået fast, at Mariann Fischer Boels status som ejer af godset Østergaard i Munkebo på Fyn 'ikke er uforenelig' med varetagelsen af jobbet som EU-kommissær, siger talsmanden for den kommende EU-kommission, Stefaan de Rynk.

Talsmanden understregede, at Mariann Fischer Boel 'i overensstemmelse med dansk lov har sørget for at lægge afstand mellem sit ejerskab af jorden og udnyttelsen af den til landbrugsbrugsmæssige formål'.

Godset på Fyn drives af Mariann Fischer Boels mand.

Den nyudpegede godsejer og landbrugskommissær gik derpå til angreb på "den danske venstrefløj" for at have bragt hendes gods på Fyn op som et habilitetsspørgsmål.

- *Jeg har været landbrugsminister i tre år i Danmark, så jeg er lidt overrasket over, at de ikke har rejst denne sag før. Jeg finder det underligt at skulle blive diskvalificeret, fordi jeg kender området. Jeg ved, hvad der går gennem hovedet på landmænd,* sagde Boel på et pressemøde i Bruxelles.

Kommissionens habilitetserklæring til Fischer Boel er imidlertid dybt kompromitterende for EU, hvis regler forbyder kommissærer at have økonomiske interesser i det område, de sættes til at forvalte. Selvfølgelig har godsejer Boel, hvis mand driver hendes gods og modtager gigantiske EU-tilskud, direkte interesser i landbrugsstøtteordningerne. Og selvfølgelig er det dybt relevant, at venstrefløjen og EU-modstanderne har rejst denne sag.

EU-juristernes renavskning af Boels økonomiske interesse i støtteordningerne viser simpelthen, at de fine ord om økonomisk uafhængighed hos kommissærene blot er papir.

MEP for Folkebevægelsen mod EU,

Ole Krarup, der er mangeårig professor i offentlig ret ved Københavns Universitet, tager skarpt afstand fra kommissionens bedømmelse af Mariann Fischer Boels habilitet som landsbrugskommissær.

- *Kommissionen kommer slet ikke ind på det afgørende problem: tilstedeværelsen af personlige økonomiske interesser,* udtaler Ole Krarup.

- *Efter danske retsprincipper er sagen – såvel juridisk som politisk – oplagt: Mariann Fischer Boel kan ikke udnævnes til landbrugskommissær. Og statsministerens forsvar for udnævnelsen savner såvel juridisk fundament som politisk troværdighed. Det er kompromitterende for retsbevidstheden, at EU nu underkender den klare grænse mellem offentlig magt og private interesser, som er gældende i nordisk ret; der er tale om en uhyggelig afsmitning fra Berlusconi Italien.*

Når Boel angriber venstrefløjen for ikke at have bragt spørgsmålet om hendes ministerpost op ud fra samme kriterier, er der kun én ting at sige til det: Fogh er igen og igen blevet kritiseret for at udpege ministre med tvivlsomme økonomiske interesser i deres eget område. Skandalerne er velkendte.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

Krigsforbrydertribunal i New York

En historisk begivenhed fandt sted, da den amerikanske anti-krigsbevægelse – International Action Center – afholdt i et krigsforbrydertribunal i New York. Det afholdtes torsdag den 26. august, kort før George Bushs eget parti Republikanernes konvent i New York.

”Vi har et ansvar for at stille denne regering til ansvar for rædslerne fra tidligere og fortsatte krige og besættelser,” lyder det bl.a. fra arrangørerne. Øjenvidner fra Irak, delegationer fra mere end tolv lande, eksperter, embedsmænd i FN og modstandere i militæret gav vidnesbyrd om krigsforbrydelserne, løgnene og bedraget, heriblandt folk fra Veteraner fra Irak mod krigen (IVAW). Samtidig kunne lokale anti-krigs aktivister og fagforeningsfolk berette om, hvordan millioner af dollars var stjålet fra de sociale budgetter for at finansiere krigen.

Tribunalet behandlede angreb på civile irakere, brugen af napalm, klyngebomber og våben med beriget uran, den illegale indespærring og tortur af civile i Abu Ghraib-fængslet og andre steder, krigsfortjenester og igangsættelsen af selve krigen. Det afslørede den kriminelle forværring af Iraks økonomi, infrastruktur og sociale ydelser. Og gjorde det klart, at der er tale om overtrædelser af Genève-konventionen, Nürnbergprincipperne og FN's Charter.

Folkene i verden forlanger, at Bush, Blair og alle involverede ledere i verden bliver holdt ansvarlige for:

- at anstifte krig: en forbrydelse mod fred, forbrydelse mod menneskehe-

Den tidligere amerikanske justitsminister Ramsey Clark - selv ekspert i international ret - har skrevet vedstående anklageskrift mod Bush og Co., der blev behandlet ved krigsforbrydertribunalet i New York

den – krigsførelse mod civile og ødelæggelse af adgang til basale fornødenheder,

- at profitere på krig og privatisering af nationale ressourcer,
- kulturelt folkedrab, systematisk plyndring af kunst, arkiver og kulturelle institutioner,
- massefængsling, vilkårlige arrestationer og tortur,
- brud på irakisk suverænitet,
- brug af internationalt forbudte våben, inklusive klyngebomber og atomare våben,
- politikken for endeløs krig mod Haiti, Palæstina, Filippinerne, Korea og Cuba,
- falske vidneudsagn, løgne og fabrikationer til offentligheden, mediernes, FN og USA's kongres, samt endelig
- at ophidse til fanatisme, racisme og et klima af frygt.

Krigsforbrydertribunalet fandt sted som led i Verdenstribunalet om Irak, der er en række høringer om Irak-krigen og USA's globale krig. Den første session fandt sted i Bruxelles i april i år og afsluttes i Tyrkiet i 2005.

Den amerikanske fredsbevægelse forbereder nu som sin næste store aktion, en "Million Worker March" den 17. oktober i Washington

Dette anklageskrift anklager George W. Bush, Richard B. Cheney, Colin Powell, Donald H. Rumsfeld, John D. Ashcroft, Tommy Franks, og hans efterfølgere som øverstbefalende i Irak, George J. Tenet, L. Paul Bremer, III, John Negroponte og andre for at have begået Forbrydelser mod Freden, Forbrydelser mod Menneskeheden og andre kriminelle handlinger i strid med De Forenede Nationers Charter, international lov, De Forenede Staters forfatning og love, som er udledte heraf.

De forbrydelser, som de anklages for, er:

1. At udløse en aggressionskrig mod Iraks suverænitet og dets folks rettigheder, hvor den militære vold har medført titusinder af døds ofre og sårede blandt det irakiske folk, fortrinsvis civile, og blandt amerikanske soldater. Aggressionskrig defineres som 'den største internationale forbrydelse' af Nürnberg-dommene.
2. At give grønt lys for, opmuntre og sanktionere anvendelsen af overdreven magt, in terrorem, taktikken betegnet som 'Shock and Awe', som har ramt forsvarsløse civile og civile faciliteter, samt bombardementer og angreb i flæng.
3. At give grønt lys for og beordre brugen af ulovlige våben, indbefattet superbomber, klyngebomber, bomber, missiler, granater og kugler med forøget depleteret uran, og for at true med anvendelsen af atomvåben.
4. At give grønt lys for, beordr, tilsløre og sanktionere snigmord, summariske henrettelser, mord, forsvindinger, kidnapninger og tortur.
5. At give grønt lys for, finansiere, anvende og sanktionere ulovlig vold, magtanvendelse og tortur brugt af højt betalte paramilitære civile kræfter, som opererer anonymt og uden ansvar for deres handlinger over for amerikanske vejledere, og som dræber, overtvang mod, kontrollerer og undertvinger den irakiske befolkning.
6. At give grønt lys for, beordre og sanktionere den systematiske ødelæggelse af økonomiske, sociale, kulturelle, medicinske, uddannelsesmæssige, regerings- og diplomatiske ressourcer, ejendomme og institutioner over hele Irak.

Anklageskriftet mod Bush og Co.

7. At give grønt lys for, beordre og sanktionere handlinger, som er beregnet til at splitte den irakiske befolkning for at skabe intern strid og vold blandt større samfundsgrupper, etniske, religiøse, politiske og økonomiske, med henblik på at svække og udmatte befolkningen og bringe alle dele af den under en ny surrogat-regerings kontrol, som er lydig over for amerikanske ordrer.
8. At give grønt lys for, påtvinge og opretholde en voldelig, kriminel militær besættelse af Irak, som dagligt dræber forsvarsløse irakere og opflammer den anti-amerikanske vrede over hele verden.
9. At trodse og forhindre De Forenede Nationers fredsskabende muligheder og rolle gennem unilaterale handlinger for at underminere dens mulige effektivitet og samtidig fortsat tvinge og bruge FN til at følge den amerikanske politik i Irak og andre steder, og for at tvinge og lokke andre nationer til at støtte amerikansk politik og handlinger i modstrid med international lov i FN's sikkerhedsråd og imod Irak og andre nationer.
10. At foretage systematiske handlinger for at undergrave og ødelægge internationale love og traktater, som er udarbejdet for at forhindre og begrænse krig, masseødelæggelsesvåben og destruktion i flæng; for at begrænse antallet af soldater; for at beskytte miljøet; for at forhindre den økonomiske udbytning af fattige nationer; og for at gennemføre systematiske handlinger for at forhindre retfærdighed ved at berøve Den Internationale Domstol al styrke og gennem manipulation af eller ved at trodse andre internationale juridiske og normsættende organer, som kunne søge at drage USA til ansvar over for international ret og det internationale samfunds flertals vilje.
11. At manifestere deres fortsatte kurs mod verdensherredømme ved at beordre, anføre og sanktionere det voldelige regimeskifte i Haiti i marts 2004 for at erstatte den uafhængige og folkevalgte demokratiske præsident Jean Bertrand Aristide med en amerikansk-udvalgt og amerikansk-kontrolleret ny Duvalier-type, hvilket skaber voksende vold, hundreder af døde og yderligere forarmelse af det haitianske folk.
12. At true nationers suverænitet og uafhængighed, og for at handle for at udskifte regimer, som nægter at bøje sig for amerikanske krav om økonomisk underkastelse og politisk kontrol af amerikanske firma- og regeringsinteresser, heriblandt i første række Cuba, Iran, det delte Korea, Filippinerne, Syrien, Sudan og Venezuela; og for at støtte Israels ulovlige besættelse, tyrannisering og udvidede bosættelse af og i Palæstina i krænkelse af De Forenede Nationer, international lov og verdensopinionen; alt dette øger den internationale vrede og vold mod De Forenede Stater og dets borgere.
13. At ødelægge Iraks og dets folks uafhængighed, selvbestemmelsesret, kulturelle integritet og kontrol med sine ressourcer ved at påtvinge dem en overgangsregering med en mangeårig CIA-agent i spidsen, som udøvede vold mod irakiske civile for USA i 1990'erne; og for manipulerende tiltag for at påtvinge en ny forfatning, som er udarbejdet af og installerer en ny regering, der vælges ved en styret valgproces, og som vil lystre den amerikanske regerings vilje og kommando.
14. At tilrane sig de krigsbeføjelser, som i forfatningen er delegeret til Kongressen, for at gennemføre aggressionskrige og andre ulovlige militære aktioner; og for at forsøge at fylde de føderale domstole med dommere, som er tilhængere af ideologier, der er i strid med De Forenede Staters forfatning, for at sikre sig juridiske beslutninger, som støtter disse ideologier.
15. At systematisk svække grundlæggende menneskerettigheder globalt og USA's forfatnings Bill of Rights i USA selv og for at gøre det muligt for amerikanske styrker ulovligt at pågribe individer i 100 lande, indbefattet amerikanske borgere, og arrestere tusinder af udlændinge i USA og tilbageholde dem, transportere dem, torturere mange og nægte alle adgang til domstole for at fastslå lovligheden af sådanne pågribelser, arrestationer og behandling.
16. At gøre Guantánamo til et symbol på den amerikanske magt til at fængsle og mishandle personer på et fremmed suverænt lands – Cubas – jord, mod dets vilje, og for at forkynde amerikansk foragt for menneskerettigheder ved at vise dets magt til vilkårligt at pågribe, indespærre og mishandle personer uden at afsløre, hvem de er, anklagerne mod dem, eller hvad deres fremtid vil være, ved at anbringe amerikansk magt over alle love, internationale som nationale, og uden for alle domstoles rækkevidde, indbefattet de amerikanske.
17. At give økonomiske fordele til begunstigede selskaber og forretningsinteresser for at udvinde enorme profitter i såvel økonomiens krigs- som fredelige sektor fra det forarmede Irak og fra amerikanske skatteydere.
18. At systematisk udnytte, kontrollere, styre, manipulere, misinformere og begrænse presse- og mediedækningen og bevidst fremstille falske og vildledende rapporter for at opnå støtte til amerikanske militære og politiske aktioner; og for at berøve det amerikanske folk viden, der er nødvendig for at udvikle en oplyst meningsdannelse, som er afgørende for demokratiske processer og valg.
19. Alt sammen med det formål at dominere, kontrollere og udbytte Irak og andre nationer, der ikke makker ret, gennem militærmagt og økonomisk tvang.

Ud over at stå fuldt ud til regnskab for de ovennævnte forbrydelser, og fuld skadeserstatning til ofrene, udgør disse "High Crimes and Misdemeanors" ("*Statsforbrydelser*", KP) ifølge artikel II, sektion 4, i de Forenede Staters forfatning, og kræver at deltagende amerikanske civile embedsmænd afsættes fra deres embede efter rigsretssag og dom for deres handlinger.

Dateret: 5. august 2004

Ramsey Clark

Iraks "nationale" konference: En farce og et nederlag for kollaboratørerne Af Carsten Kofoed

Den såkaldt nationale konference i Irak sluttede den 18. august efter fire dages møde i Bagdads Grønne Zone, besættelsesmagtens hovedkvarter. Konferencen – et produkt af USA's og FN's fælles benarbejde inden "magtoverdragelsen" den 30. juni – var i flere omgange blevet udsat på grund af den væbnede modstands styrke og omfang. Alligevel blev konferencen bogstaveligt talt skudt i gang, da morterer slog ned i konferenceområdet ved dens start.

Omtrent 1.300 "delegerede" fra Iraks 18 provinser var mødt frem. Men hverken det præcise antal deltagere, navnene på dem, eller hvordan de var blevet udvalgt til at deltage i konferencen, står klart.

Lad det derfor være sagt med det samme: Konferencen var hverken demokratisk eller national. Den var et ynkeligt sammenrend af amerikanske agenter, overbeviste kollaboratører, opportuniste og håbefulde karrieremagere. Konferencen burde have været afholdt i Det Hvide Hus.

Og derfor var det også meget symptomatisk, at konferencen, hvis arbejde bedst kan betegnes som en vaskeægte farce, endte med, at en liste med 81 navne, lavet af den amerikanske marionetregering selv, plus en anden liste med 19 personer fra det nu opløste, amerikansk indsatte Regerende Råd blev "godkendt" som Iraks nye, midlertidige nationalråd af konferencen uden afstemning. Selv for en del af konferencedeltagerne, hvis demokratiopfattelse og moral i øvrigt bestemt ikke hører til de mest veludviklede, for så ville de nemlig aldrig have gennemført konferencen, endsiige være kommet, blev det dog for meget, og de udvandrede i protest mod dette "valg".

De var dog ikke de eneste, der forlod konferencen før tid. Allerede på konferencens førstedag og efter at have lyttet til FN's særlige udsending i Irak, Ashraf Jahangir Qazi, forlod cirka 100 delegerede konferencen i protest mod, at USA sammen med den irakiske udgave af HIPO-korpset massakrerede løs i shiamuslimernes hellige by, Najaf.

Det gør de stadig, hvilket i al sin brutalitet udstiller USA's korstog mod den arabiske og muslimske verden.

Det midlertidige nationalråd vil få ret til med 2/3 flertal at nedlægge veto imod Allawi-regeringens lovgivning. Det skal godkende marionetstyrets budget for 2005 og være med i forberedelsen af valg til en egentlig nationalforsamling i januar 2005, valg, der under besættelsen hverken vil være frie eller demokratiske – hvis de da overhovedet afholdes. Endvidere har det midlertidige nationalråd bemyndigelse til at udpege en ny premierminister eller præsident, hvis disse enten skulle træde tilbage eller dø i deres embedsperiode.

Efter konferencen mente "premierminister" Iyad Allawi, at konferencen var intet mindre end "en sejr over de onde kræfter". Og Hamid Mousa, formand for Iraks Kommunistiske Parti, der i dag er socialdemokratisk og med i Allawis quislingeregering, udtalte, at "konferencen til slut nåede gode resultater".

Men konferencen var en fiasko. Den var stærkt præget af splittelse og intern strid, hvilket blandt andet forlængede den med en hel dag. Man kæmpede om de politiske ben og om at blive lakajernes lakaj, og det gik til tider hårdt for sig. Det mest opsigtsvækkende var dog, at konferencen blev boykottet af de kræfter, som marionetstyret ellers havde håbet, at det kunne lokke med i den politiske proces, som totalt kontrolleres af besættelsesmagten og alene har til formål at stabilisere det vaklende marionetstyre og dermed forlænge besættelsen.

Fremtrædende politiske personligheder, der har erklæret sig imod besættelsen, afviste således konferencen og blev væk. Det gjaldt for eksempel

Wamid Nadmi, professor i politisk videnskab ved Bagdads Universitet, Muthanna Al-Dhari, leder af det meget indflydelsesrige Råd for Muslimske Lærde, og Sheikh Jawad Al-Khalisi, sønnesøn af lederen af den store opstand imod den britiske besættelse af Irak i 1920, Mehdi Al-Khalisi. Også den shiitiske præst Muqtada Al-Sadr nægtede at deltage på konferencen trods en invitation fra konferencens ledelse.

Marionetregeringen, der på det seneste har vist indre sprækker, står efter konferencen og Najaf-opstanden mere isoleret, mere afsløret og mere svækket end før. Dens "politiske proces" har ingen folkelig støtte. Til gengæld står modstanden stærkere. Ikke mindst en modstandsleder som Al-Sadr har øget sin popularitet, fordi han åbent og modigt bekæmper den brutale amerikanske ledede besættelsesmagt, som de vestlige massemedier kalder "koalitionen", mens de i samme åndedrag betegner Al-Sadr som "radikal", "militant" og "yderliggående", fordi han insisterer på, at besættterne skal ud af Irak.

Konferencen forsøgte at fremstille sig selv som en forsamling af fredelige, demokratiske politikere, som opfordrede den væbnede modstand til at nedlægge våbnene og gå med i "den politiske proces". I virkeligheden er disse besættelsespolitikere hverken spor fredelige eller demokratiske. De er tilsølet i blodet fra de tusinder af deres landsmænd, som er blevet dræbt af den besættelsesmagt, bag hvis kanoner de sidder og råber op om "demokrati" og "genopbygning", imens de beriger sig selv og deres familier.

Det irakiske folk har naturligvis intet som helst at vinde ved kollaboratørkonferencer som den netop afholdte. Derimod er den politiske mobilisering af irakerne i form af demonstrationer, strejker, blokader m.m. i samspil med den helt afgørende væbnede modstand den eksplosive cocktail, der i sidste ende vil bringe marionetstyret og besættelsesmagten til fald.

*Carsten Kofoed er talsmand for
Komiteen for et Frit Irak*

Skån os for valgflæsket

I København er vi vidner til mindst to sideløbende valgkampe, der i den sidste ende er et manipulerende spil om stemmer til fordel for kriseførende taburetklæbere på stemmeafgivers bekostning.

På den ene side varmes der op til parlamentsvalget, som til fuld musik skal være afviklet næste år i november. På trods af at det er vanskeligt at se de store politiske skillelinjer, så er valgkampen allerede i gang. Fløjene er enige om krigsbudgetterne og deltagelsen. De er grundlæggende enige om nødvendigheden i at omlægge kommuner og amter efter EU's krav om regionalisering. København bliver slået sammen med dele af Skåne i Region Øresund, der skal være et vækstcentrum for storkapitalen – ikke mindst den omsiggribende biotekindustri.

Selv de førende politikere kan have svært ved at se forskellen i politikken.

Således skældte Lykketoft VK-regeringen ud for at føre socialdemokratisk politik, da han netop var vendt tilbage fra ferie.

På Rådhuset er underholdningen ikke mindre. Den socialdemokratiske bykonge, som med sine sagsmappers forsvinden og ditto løfter til de husvilde burde have Houdini-prisen, har anmeldt sin afgang uden at foreslå en arvtager. Det har skabt ballade, kiv og strid i partiet, der ellers erklærer at stå for solidaritet og sammenhold. Det har skabt håb for Søren Pinds ambitioner, hvorfor han da også på flere felter ændrer Venstres politik i en populistisk retning, som for eksempel når han kræver nedgravning af den upopulære Metro på Vestamager.

Styr dine ambitioner, Søren Pind! Blot 15 pct. ønsker at se dig som overborgmester.

Midt i det hele forsøger børn, unge,

arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagere, førtidspensionister, efterlønnere, pensionister og andre ældre blot at overleve i en fornædrende og ydmyg tilværelse, hvor det kun er vores egen fælles situation, gensidige varme, fælles had til politiske og økonomiske magthavere, der sammen med vores grundlæggende håb, tro og tillid til at fremtiden er vores, der giver næring til livet.

Vedtaget af APK-Københavns distriktskonference, august 2004

Åbningsreception på Bryggen

Lørdag den 4. september Kl. 13 - ca. 18

**BOGCAFE
OKTOBER
GALLERI**

Egilsgade 24, kld.
2300 København S

Ca. 100 meter fra Havnefronten på Bryggen og
ca. 200 meter fra Island Brygge Metrostation.
Buslinjer 12, 13, 33, 34, 40

Nu åbner Foreningen Oktobers nye flotte butik på Bryggen – med bogcafe, galleri og forlag.

Kom og se den - Alle er velkomne til receptionen

Kl 15 synger Marianne Knorr Brecht-sange akk. af Søren Tuxen

Digitoplæsning af B.C. Andersen - Sange - Fortællinger

Udstilling med billeder af Jørgen Buch, Evelyn Mittmann og Ib Spang Olsen

Forfriskninger – Fest

Butikken Ved Sønderport 18 er lukket fra den 15. august

Erik Stinus
- en stædig forkæmper for
fred og retfærdighed

Erik Stinus 70 år

Det stædige engagement

Et venligt menneske med stor kærlighed til sine medmennesker blev 70 år i søndags. Erik Stinus gjorde, som han har gjort hele sit liv, i al beskedenhed, det nødvendige. Han fremførte på opfordring et par af sine digte fra samlingen *Jordens Sange* sammen med Per Warming på K-festivalen. En udgivelse, der indbragte dem Gelsted-Kirk-Scherfig-prisen i 2001.

Ofte har jeg mødt ham ved de sidste par års mange fredsdemonstrationer,

som regel ledsaget af sin hustru Sara Mathai, som han mødte for snart et halvt århundrede siden i Sydindien.

Siden Erik Stinus' første digtsamling *Grænseland* udkom i '58, har hans pen ikke stået stille længe ad gangen. 20 digtsamlinger, en del fortællinger, en roman, fire rejsebøger, tidsskriftredaktioner og artikler og mange oversættelser af bl.a. Bertolt Brecht, Pablo Neruda, Nazim Hikmet og Jamal Jumá er

Fra "Oplysningens uvejsomme landskab"

Her bringes et lille uddrag af et digt fra samlingen *Duften af brød i mit hus*, Vindrose 1982:

*I alt hvad præsidenten siger og ikke siger,
i hans smil, armen løftet til hilsen,
i hans kones smil,
i flyets himmelspejlende aluminium hinsides gru og lyst,
hans baggrund,
hans vinger,
i alt hvad han tænker eller ikke tænker
og i udenrigsministerens øjne
der flakker
som om han stod i begreb med at indrømme en løgn,
som overvejede han at lyve igen men vover det ikke
som en god soldat godt opdraget,
for hans land lyver sjældent,
siger man,
uden at et flertal tror på løggen:
må vi læse, forske, spå;
som gamle kællinger spå,
som augurer, orakelpræster, vejrprofeter,
som Newton i en iriserende sol- og støvstribe
ifærd med at opdage en ny masse, en ny bevægelighed
forske,
som Einstein
med brillerne rettet mod det yderste rum
men i udkast på bordet foran sig allerede,
lige under pibespidsen,
en cirkel, et kvadrattal, en lille formel, et bogstav,
læse;
den femte dimension,
sandhedens,
retfærdighedens,
venskabets. (.....)*

*Gennem krystalkuglers blanke skal,
under præsidentens og udenrigsministerens mikroskop,*

*på mineselskabernes og banankompagniernes
nutids- og fremtidskort
som en farlig gærkultur
(kræves udryddet)*

*vandrer vi,
salvadoreanere, nicaraguanere, guatemalanere, cubanere,
colombianere, peruvianere, bolivianere, chilenerne ...
med et langt blik mod det lysende firmament
over den vestlige halvkugle,
med et spejdende blik udover den jord
vi på et måltid om dagen, en times drømmefyldt hvil,
en let lille sang,
en bedrøvet sang
vil erobre,
vores egen,
en elsket,
for at vi kan arbejde,
svedige i solen, med væv, hakke, høstkurv; danse
i tipuana-træets kølighed på søndageftermiddage
og vende hjem og sige mit hus og sige duften
af brød i mit hus: godaften.
Ikke en fodsbred
af præsidentens jord*

*ønsker vi,
ikke så mange
af udenrigsministerens
kobbercents
som kan ligge
på en knyttet hånd;
et æventyr for mine børn, en fugl der synger
når jeg står op
og lover mig at holde ud til mange morgner,
klukkende, rent
som vandet vi drikker ved kildespringet,
uden firmanavn;
intet mer,
intet mindre.*

det blevet til i dag, ofte i samarbejde med andre progressive kunstnere.

Det er engagementet i kampen for fred, for nedrustning og befrielseskampene i Asien, Afrika og Sydamerika og mod fascismen i Spanien, Portugal og Grækenland, der har præget Erik Stinus' forfattervirksomhed, alt sammen først og fremmest udsprunget af hans nære forbundethed med livet og kulturen i den såkaldte 3. verdens lande.

Nerven i Erik Stinus digtning har gennem årene gjort ham fortjent til mange hædersbevisninger, herunder også Martin Andersen Nexø Fondens Pris, Morten Nielsens Mindelegat, Kritikerprisen, Emil Aarestrup-medajllen og Otto Gelsted-prisen.

Det aktive forfatterliv er fulgtes hånd i hånd med et aktivt socialt og politisk liv. Erik Stinus var medlem af DKP i årene 1954-57, arbejdede i 1965-68 som u-landsfrivillig i Tanzania, og han har gennem årene lagt sine kræfter i rigtig mange forskellige freds- og venskabsforeninger m.m.

Vi siger tillykke til Erik Stinus og ønsker dig mange aktive år endnu.

GBe

Stop vanviddet

Der bruges mange kræfter på at skjule omfanget af krigene og krigsoprustningen for befolkningen i Danmark og på verdensplan.

Verdens befolkning lægger blod, sved og tårer til i jagten på krigens superprofitter, og den danske regering indgår en uheldig alliance med verdenshistoriens største krigsmager-regering.

Danske soldater sendes i krig i Irak og Afghanistan og andre steder, hvor det kan gavne USA's erklærede mål at blive verdens behersker. Enten under dansk flag eller som dele af såkaldte fredsbevarende styrker under NATO-, EU- eller FN-flag.

Danske virksomheder, især A.P. Møller, tjener enorme summer på krigsproduktion, -handel og -transport, imens danske arbejdsforhold til stædighed forringes.

Med USA's stjernekrigsprojekt afsættes ufatteligt store summer til udvikling af ny krigsproduktion, herunder nye typer atomvåben. Danmark deltager villigt med sin bistand til at få en aftale i stand om udbygning af Thule-radaranlægget. Små og store avancerede teknologiproducenter gnider sig i hænderne ved udsigten til nye store ordrer, mens USA har fået mulighed for at bruge anlægget til at gennemføre sine planer med atomvåben og et angrebs-, kontrol-, kommando- og kommunikationssystem, som er en direkte integreret del af USA's strategiske angrebsplan, Strategic Attack Plan.

Alene Danmarks regerings godkendelse af at give Grønlands jord til missilforsvaret er en beslutning, som nu har installeret atomvåbensystemer på grønlandsk område og samtidig understreger Danmarks rolle som imperialistisk nation. Atomvåbnene kan affyres ved hjælp af denne nye radar. Den danske regering deltager villigt i

'krigen mod terror', skønt de virkelige terrorister er regeringerne og de multinationale virksomheder, der bekriger verdens befolkning. Dagligt bliver vi fodret med falske nyheder, der skal bevise nødvendigheden af en omfattende terror-lovgivning. En lovgivning, der muliggør overvågning og kontrol med den enkelte borger i et hidtil uset omfang.

Ikke på noget tidspunkt har den danske regering seriøst fordømt de krigsforbrydelser og overtrædelser af internationale aftaler og konventioner, der dagligt begås af den israelske stat. En apartheidmur rejses gennem et helt land, og et folk splittes på tværs af familier, arbejde, dyrkningsarealer og vand- og energiforsyninger, uden at den danske regering protesterer.

I Irak kæmper befolkningen for at få smidt besættelsestropperne ud af landet, mens den danske regering holder fast på, at de danske tropper er der for befolkningens skyld.

Der er brug for, at fredsbevægelsen i Danmark rejser kravene:

Støt de væbnede kampe mod USA's besættelser – uanset hvor de finder sted!

Træk de danske tropper hjem fra Irak og Afghanistan!

For et frit og uafhængigt Palæstina!

Afskaf terror-lovgivningen!

Ingen deltagelse i stjernekrigsprojektet!

Stop dødens købmænd!

Vedtaget af APK-Københavns distriktskonference, august 2004

Pasta med ketchup eller røde bøffer?

Vi har til vores store forundring læst, at vi som studerende lever et liv på første klasse – med røde bøffer og vin til hverdag. En beskrivelse, vi ikke genkender, hverken fra os selv eller vores medstuderende.

Vi er taknemmelige for, at staten giver os en uddannelse – det skal der ikke herske tvivl om. Men vi forstår ikke, at vi af den grund forventes at leve under fattigdomsgrænsen. Vi kræver ikke røde bøffer hver dag, men ville dog gerne have råd til en lidt mere afvekslende kost end pasta med ketchup. Vi forstår ikke kritikken af, at studerendes levestandard er steget i takt med resten af befolkningens.

København blev for nylig udråbt til den femtedyreste by i verden. Huslejepriserne er den samme for studerende som for alle andre, medmindre man hører til den lille eksklusive gruppe, der bor på kollegieværelse. Det samme gør sig gældende for elektricitet, telefonregning, mad osv. Bankkontoen kan sagtens stå på nul sidst på måneden, selv-

om man får SU, tager studielån og har erhvervsarbejde og ikke lever et liv på første klasse.

Vi er derfor glade på vegne af de studerende, hvis forældre både har lyst og penge til at hjælpe deres børn. Det kan være med til at gøre studietiden økonomisk lettere, hvilket er fedt for dem. Man skal dog huske på, at det ikke er alle studerende, der er så heldige, og SU'ens fornemmeste mål er at sikre, at også disse studerende har råd til at tage en uddannelse.

Høj indkomst hos forældrene er heller ikke ensbetydende med, at børnene får penge hjemmefra. Vi har læst, at studerende kan have op til 18.000 kr.

om måneden. Vi har dog endnu ikke mødt den studerende på SU, der har dette beløb til rådighed, ej heller selv om de får penge hjemmefra.

Endelig er vi blevet belært, om at SU, studielån, studiearbejde og evt. hjælp fra vores forældre skulle få os til at udskyde afslutningen af vores uddannelser, hvilket vi nok har sværest ved at forstå. SU'en holder jo naturligt op efter seks års studier

**Stud.mag. Karina Heuer Bach.
og stud.jur. Stine Østergren,
det Forenede Studenterråd ved
Københavns Universitet**

“Sneploven”

Ude i skoven, ca. 2 km. fra den lille landsby bor Peter Ludvig "sneplø". Efternavnet fik han tildøbt, da han mange år i træk kørte rundt i vintertiden og ryddede sne, hvor der nu var arbejde at få, og til en time- og dagløn der var så lav, at det ikke var ved ham sparekassen bulmede, så hvad han i barndommen indprentedes af fatter om flid og opsparing røg fløjten, - jo flid ved arbejdet må han stå ved, for uden det, intet job, og al tale om udbygning er han for beskeden til at få over læberne, - for som han siger, - man fik jo klaret til dagen og vejen. Hvad han ellers har lavet er han nøjsom at omtale, men dog at han i høsttiden bidrog med denne rundt om på gårdene, og at arbejdet hos bønderne var hårdt og nedværdigende, for ofte bestod betalingen ikke i penge, men i måltider, og, - nå ja, så fik maven dog fylde den dag, og i tilgift, hvis arbejdet, efter bondens mening, ikke gik fremskredent nok, en ordentlig omgang, så de røde, blå, gule og sorte farver var ret så fremherskende. Peter er ikke den mest talende, men en historie hører dog med, og den omhandler Jens "Lånehat", der var så forgældet, at han pantsatte sin gård til herremanden, - og galt stå værre, - konen røg samme vej, men Jens overlevede dog, fortæller Peter i sin beskedne hytte, han selv gennem årene har bygget på, og om han nogensinde bliver færdig, er ikke så fremherskende, for nu er Peter 93 år, og ømme og gigt har grebet kroppen, og livet går nu mod slutningen, som Peter siger, og én har dog klaret dagen og vejen, og bander over at den klaredes ved flid, nøjsomhed og pligtro mod et system der er en mødding værdig.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Åbner 4. september

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Så er valgkampen i København skudt i gang

Vi nævner ikke her de socialdemokratiske krumspring for fortsat at sikre sig overborgmesterposten, som de har sidet godt og trygt på i alle de år, jeg kan huske.

Der er også andre steder, hvor man mærker, at valgkampen er gået i gang. I foråret blev det vedtaget, at der skal ske områdefornyelser i to kvarterer i København, nemlig området omkring Øresundsvej og området omkring Mimersgade.

Det har indtil videre resulteret i, at der er lavet et mål- og idékatalog til Mimersgade-området. Der er endda ansøgt om en bevilling på 30 mio. kr. til at gå videre med idéerne. Dette beløb skal dog kun dække udarbejdelse, styring og koordinering af udarbejdelsen af en kvartersplan. Der skal så søges om midler til realisering af projekterne, efterhånden som de tager form. Hele fornyelsen er planlagt til at være afsluttet i 2008.

Kvarteret er især landskendt for Mjølnerparken. Det afspejler sig i, at 27 % af beboerne er af anden etnisk herkomst, hvoraf de fleste bor i Mjølnerparken. Der er også langt større andel af børn og unge i kvarteret end andre steder i København.

Området er desuden præget af en befolkning med dårlige socioøkonomiske forhold. Levetiden er kortere, og sundhedstilstanden er dårligere. Trods de færre ældre er der markant flere, der får hjemmehjælp. 26 % af de ca. 8.500 boliger mangler bad og/eller toilet, og det skønnes, at udgifterne til etablering af manglende toilet/ bad vil beløbe sig i størrelsesordenen 500 mio. kr. Den udvendige vedligeholdelse skønnes at ville sluge yderligere 500 mio. Ergo skal der betales hen ved 230.000 kr. i snit for at få etableret bad/toilet. Hvis det skal betales over huslejerne, vil det betyde en månedlig huslejeforhøjelse på mindst 2.000. Dertil kommer den udvendige vedligeholdelse. For alle lejligheder i området bliver det til endnu en huslejeforhøjelse på mindst 600 kr./md. Gad vide, om de syge og dårligt stillede har råd til det? Nå, men det bliver først lang tid efter kommunalvalget.

100 mio. kr.

Den 12. august kommer der så en pressemeddelelse om, at Fonden Realdania og Københavns kommune har indgået en aftale om at bruge 100 mio. kr. til at udvikle kvarteret omkring Mimersgade. Hver vil bidrage med 50 mio. Projektet skal – i samarbejde med beboere og erhvervsdrivende i området – skabe grobund for, at kvarteret kan udvikle nye projekter og initiativer til gavn for helheden. Adm. direktør Flemming Borreskov fra Realdania siger:

- Ideen er gennem kreative og nyskabende aktiviteter i lokalområdet at inspirere og motivere lokale kræfter, beboere og erhvervsdrivende, sådan at deres initiativer som ringe i vandet vil sprede sig i hele kvarteret. Området rummer allerede en mangfoldighed af kulturer, miljøer og samfundsgrupper, og der er masser af impulser at bygge

videre på. Tilmed ligger kvarteret så centralt i byen, at der er masser af muligheder for at koble gode energier sammen i hele bydelen.

Ynitivgruppen, der gennem de sidste to-tre år har kæmpet for en kultur og aktivitetspark på det nedlagte baneområde udformet efter beboernes egne ønsker, ringede til kommunen og sagde: ”Vi er klar til at gå i gang med samarbejdet.”

Der har været afholdt møde i styregruppen, og det er vedtaget at de 100 mio. skal bruges ubeskåret til aktivitetsparken. Arealet køber kommunen af DSB, og områdefornyelsen er et andet projekt.

Vi siger tillykke og følger op på, om det lykkes at få etableret en park efter beboernes ønsker. *GBe*

Efterårets indsamling til

KOMMUNISTISK POLITIK OG KPNET

Til alle læsere – nye såvel som gamle.

Nu har vi virkelig noget at fejre – og noget, som vi håber, I vil støtte med et beløb. Lille eller stort – alt modtages taknemmeligt: Vi åbner ny bogbutik i København med galleri, café, forlag og trykkeri. Som I kan se i bladet, er I alle inviteret til reception i butikken 4. september.

Medbring gerne pengegaver – eller send et bidrag:

Brug girokortet, der er lagt ved bladet.

Du kan også gå i en BGbank og sætte pengene ind, det koster ikke gebyr. Eller betal via netbank.

Oktobers bankkonto har reg.nr. 1551, kontonr. 166 34 271.

Vil du hjælpe os med et fast beløb hver måned, kan du ringe til 35 43 49 50 eller maile til apk@apk2000.dk, så sender vi dig et antal girokort.

Eller brug netbank.

I løbet af indsamlingen, som løber fra 1. september til 15. oktober, vil alle vores venner også blive inviteret til lokale indsamlingsfester.

NB! Med dette nummer går KP over til brevforsendelse.

Se nærmere i det vedlagte brev.

Kammeratlige hilsner

Kommunistisk Politik og APK

Kommunistisk Politik – en rød stemme mod krise, krig og reaktion

Reformistiske gryderetter

To et halvt år har netværket *Fagligt Ansvar* i dag brugt på at strikke et udkast sammen til et parlamentarisk program – kaldet *Faglige krav til en anden politik* - for den venstresocialdemokratiske bevægelse, der i sig rummer parolen om et *Arbejderflertal* på trods af, at det bevidst ikke er nævnt i grundlaget for den landsdækkende tillidsmandskonference i Odense Congresscenter lørdag den 28. august. Deltagelsesbilletten koster kr. 400, hvilket i sig selv nok skal tynde ud i rækkerne af aktive fra arbejdspladserne.

På de 2½ år har netværket opnået den sidegevinst, at de har fået LO-Storkøbenhavn & LO-Storbyerne i tale, hvilket *Fagligt Ansvar* har udtrykt som en værende af en stor værdi. Man kan fornemme, at vi er trådt ind i en ny epoke i klassekampen, hvor toppen i LO og forbundene og dermed forræderne er ved at blive snigløbet af de nedre kræfter.

Dette er ikke tilfældet.

Kræfterne bag *Fagligt Ansvar* følte sig kaldet, da de åbent borgerlige vandt sidste folketingsvalg i november 2001 efter et årti med socialdemokratiske nedskæringer, privatiseringer, krigsbetvillinger og EU-forræderier kombineret med et indgreb i storkonflikten i 1998. I dette årti lå de venstresocialdemokratiske kræfter i dvale; men da valgresultatet faldt med julesneen i 2001, vågnede de til dåd:

- *Nu er det på høje tid at diskutere politik på arbejdspladserne igen, gjaldede de ud over landet uden man var helt klar på, hvad de mente: Der var altid blevet diskuteret politik på arbejdspladserne. Det skulle senere vise sig, at der skulle diskuteres, hvordan man får Socialdemokratiet tilbage ved roret:*

"Den borgerlige regering er i gang med at nedbryde solidaritet og velfærd.

Grundlaget for tillidsmandskonferencen i denne weekend er et sandt grydeopkog fra de tre "arbejderpartier". Den gamle "arbejderflertals"-parole ligger lige under overfladen

Faglig kommentar

Det er på tide med et alternativ. Denne konference vil formulere faglige krav til en anden politik.

Konferencen bliver startskuddet til en kampagne for at få fagbevægelsens medlemmer og det store flertal af den danske befolkning til at diskutere, hvilket samfund vi ønsker – og hvilken vej vi skal gå for at nå vores mål."

Således lyder indgangsbønnen til konferencemobiliseringen.

"Godt to år med VK regeringen og Dansk Folkeparti ved magten har bragt Danmark på en kurs, der fører til afskaffelse af det danske velfærdssamfund. Danmark har mistet anseelse internationalt som et demokratisk land, der også tager hånd om de fattige i verden.

Den borgerlige regering har påbegyndt et opgør med den solidariske skattefinansierede samfundsmodel; et opgør, som indtil nu har ramt de ældre, børnefamilierne, de uddannelsessøgende, de ledige, de syge, flygtninge og indvandrere, og de beskæftigede gennem en forringelse af arbejdsmiljøet."

Således lyder indgangen til den ni sider lange udtalelse, der foreligger på tillidsmandsmødet: Ud med V & K. Ind med arbejderpartierne, som er inviteret til – og anbefaler! – konferencen.

Socialdemokratiet og SF stiller med deres partiformænd, Mogens "kniv i ryggen" Lykketoft og Holger "og eks-kone si'r nej til union" Nielsen. Enhedslisten glimrer med sin arbejdsmarkedspolitiske ordfører Søren Søndergaard. De tre partiledere vil i Odense komme med deres bud på et alternativ til den nuværende regerings politik.

Disse tre ypperlige parlamentariske repræsentanter for de såkaldte arbejderpartier er tildelt taletid på konferencen, hvilket de menige fagligt aktive ikke er. De kan udtrykke deres holdninger i nogle dertil indrettede workshops inden frokost. Derefter vil konklusionen blive fremlagt af Anders Olesen, TIB, og selveste Peter Kay Mortensen, LO-Storkøbenhavn.

Der er ikke plads i denne kommentar til at gå dybt ned i selve grundlaget, der foreligger til vedtagelsen, hvilket *Kommunistisk Politik* i øvrigt i hele processen har behandlet; men det bør fastslås, at der ikke er noget nyt at hente. Det er et sandt grydeopkog fra hver af de tre partier, hvilket ikke vil bringe dem på kant med initiativet. Så er det en anden sag, hvorvidt den socialdemokratiske partiledelse med Lykketoft i spidsen mener, at det er opportunt at spille på en arbejderflertalsregering: Nej!

Fagbevægelsen har bakket op om konferencen – hvilket i sig selv indikerer, at den er tandløs – ved at reklamere for at hundredvis af faglige tillidsrepræsentanter og ansatte (!) deltager i konferencen:

De er nok tæt på sandheden. Det er en konference for den kongelige, socialdemokratiske, etablerede, reformistiske fagbevægelse.

800.000 mennesker i den erhvervsaktive alder, der står udenfor arbejdsmarkedet, er ikke repræsenteret.